COLECȚIA HOMEOPATIA PENTRU MEDICI 4

Dr. J. COMPTON BURNETT

50 DE MOTIVE PENTRU A FI HOMEOPAT

Editura
MiniEd

Dr. J. COMPTON BURNETT

Tratamentul homeopatic
sau
50 DE MOTIVE PENTRU A FI HOMEOPAT

Traducere din englezã:
Corina Volcinschi

„Poate suna ciudat, dar este adevărat faptul că, de multe ori, dacă oamenii ar fi învăţat mai puţin, drumul lor spre cunoaştere ar fi fost mai scurt şi mai simplu. Într-adevăr, este mai uşor să porneşti de la ignoranţă spre cunoaştere decât atunci când porneşti de la o eroare. Aceştia din urmă trebuie să uite tot ce au învăţat înainte şi să înveţe iar, ceea ce nu este deloc uşor, motiv pentru care această cale este rareori asumată."

BOLINGBROKE

Notă din partea editorului
Orice informaţie oferită în această carte nu trebuie privită ca un substituent al indicaţiilor medicului.
Orice persoană care necesită îngrijire medicală trebuie să consulte medicul.

Titlul original:
50 Reasons for being a homeopath
by J. Compton Burnett

Ilustraţie copertă: *Ana-Maria Adina Conişceag*

Comenzi la:
Tel.: 0745 15 92 15
E-mail: edituraminied@yahoo.co.uk

ISBN: 973-9369-03-0

PREFAŢĂ ŞI INTRODUCERE

(Scrise de un medic la ediţia a VI-a în limba engleză)

Această cărticică minunată a ajuns în mâinile publicului în cinci ediţii. Acum s-a folosit ocazia de a aranja index-ul mai bine şi de a rezolva controversele medicale, care au făcut ca această carte să fie atacată. Poate că acestor probleme din ediţiile precedente li s-a acordat prea multă importanţă.

Pe scurt, autorul Dr. J. Compton Burnett s-a născut în anul 1840 şi a absolvit cu distincţie o şcoală medicală alopată. În perioada când lucra ca medic de familie, mintea sa ingenioasă era preocupată cu născocirea unor metode de tratament mai bune pentru pacienţii săi. Aici, el îşi povesteşte experienţele şi convertirea sa de la sistemul terapeutic alopat la metodele de tratament homeopatice, exemplificând cu numeroase cazuri.

Însă cartea, care include cele 50 de motive ale autorului pentru a fi homeopat, a fost criticată pentru un motiv anume.

În jurul anului 1888, Dr. Compton Burnett îşi făcuse pe bună dreptate un nume, în cercurile medicale, drept practicant londonez, având slujba de doctor la Spitalul Homeopatic din Londra. Din întâmplare (dar, de fapt, prin aranjamentul gazdei sale, „un parlamentar genial”), Dr. Burnett l-a întâlnit la cină pe tânărul nepot al gazdei lui. Acest tânăr, „Dr. T.A.K.”, se întorsese

recent din Europa, în urma unei serii de vizite la universităţile de medicină, efectuate înainte de a începe practica medicală în Anglia. Unchiul lui credea în homeopatie şi dorea ca nepotul său să fie interesat mai degrabă de aceasta decât de mentalitatea şi de metodele de tratament ale şcolii alopate. Nu e nici un dubiu că el aranjase întâlnirea în acest scop.

Dr. Burnett îl catalogă pe nepot drept fiind „la fel de înzestrat cu cunoştinţe medicale precum este oul cu carne”, iar tânărul doctor T.A.K. l-a acuzat de şarlatanie, plecând nervos din casă. Totuşi, în final, Dr. Burnett s-a hotărât să accepte provocarea lansată, iniţiind o corespondenţă cu tânărul doctor şi, de-a lungul timpului, au adunat împreună cazurile, pe care le veţi citi în paginile acestei cărţi.

Ne putem imagina că încăpăţânarea doctorului T.A.K. trebuie să fi fost enervantă pentru mai vârstnicul practician londonez, ce se bucura de mult succes, însă, pe parcursul prezentării, numai ocazional se simte o oarecare acerbitate din partea autorului; aceasta se întâmplă în cazul în care tânărul, la fel ca mulţi alţi neîncrezători, refuză să parcurgă cărţile homeopatice recomandate, sau să facă vreun efort în a verifica metodele doctorului Burnett. Există destul de multe scuze pentru termenii folosiţi.

Nu numai că aceste cazuri *conving* pe deplin, dar, chiar şi în situaţia cercetării avansate de acum cincizeci de ani, în spatele acestor tratamente homeopatice

străluceşte *Adevărul*. Ele au îndreptat mulţi oameni înţelepţi către un mod de gândire mai bun.

Pe vremea doctorului Burnett, medicii homeopaţi îşi făceau meseria având de înfruntat mari piedici profesionale, căci doar la mult timp după moartea lui, în 1901, ştiinţa homeopatică şi cei din sistemul medical, care au avut curajul să o exploreze, au fost recunoscuţi de către stat ca fiind egali pe toate planurile cu colegii lor în arta medicală.

Deoarece am fost rugat să prefaţez această ediţie, fireşte că am examinat din nou cazurile cu cel mai mare interes. Deşi cariera doctorului Compton Burnett nu a fost atât de recunoscută pe cât ar merita, atenta cercetare a acestor cazuri; cunoştinţele despre principiile homeopatice prezentate în cadrul lor, grija şi măiestria utilizate în alegerea celui mai bun remediu pentru fiecare din aceste cazuri, fie ele grave sau nu, ca să nu uităm de stilul literar în care ele sunt prezentate atât de logic scepticului şi cinicului său oponent, dovedesc dreptul doctorului J. Compton Burnett să fie considerat drept unul dintre cei mai mari pionieri ai medicinii homeopatice. Pledează atât de chibzuit, vindecă atât de bine.

Cazurile sale ar trebui să convingă pe oricine în afară de cei orbi în mod voit. Ele par să acopere exact patologia cu care se confruntă în practică majoritatea practicienilor.

Este o adevărată sursă de inspiraţie să studiezi şi să te bucuri de maniera în care ele au fost abordate şi rezolvate. Toţi practicienii, toţi homeopaţii vor găsi cu adevărat *valoroasă* parcurgerea atentă a acestei cărţi. Cu ajutorul unei Materia Medica moderne, scopul major al acestei cărţi este prezentarea vindecărilor obţinute cu atâta măiestrie de acest vechi Maestru al artei noastre.

INDEX ALFABETIC

Acnee a feței - pg. 75;
Adenopatie - pg. 73, 74;
Afonie (pierderea vocii) - pg. 36, 38, 115;
Anevrism - pg. 61, 62;
Angină pectorală - pg. 122, 128, 130;
Cancer - pg. 23, 107, 108, 110, 111;
Cataractă - pg. 78, 79, 82, 86, 87, 90, 91, 93;
Cefalee - pg. 34, 47, 48;
Cefalee cronică - pg. 68, 70;
Degenerare grasă - pg. 20, 26;
Dermatită nazală - pg. 75;
Dispepsie gazoasă - pg. 100;
Durere în hipocondrul stâng - pg. 28;
Durere la nivelul plămânului drept - pg. 28;
Edem al membrelor inferioare - pg. 123;
Encondrom al indexului - pg. 105;
Endocardită reumatismală - pg. 126;
Erizipel - pg. 38, 39, 40, 108;
Exostoză - pg. 51, 52, 53, 72;
Exostoză craniană - pg. 54;
Faringo-amigdalită - pg. 40;
Febră - pg. 11, 12, 13, 14, 17, 41, 71;
Formaţiune tumorală sublinguală conopidiformă - pg.101, 102;
Frisoane - pg. 11, 45, 46;

Gât, tumoră în - pg. 113;
Maladia lui Bright (boală renală cu albuminuremie) - pg. 65;
Malarie (febră intermitentă) - pg. 43;
Manie acută - pg. 96;
Menoragie (menstruaţie abundentă) - pg. 49;
Nevralgie ochulară dreaptă - pg. 76, 77;
Nevralgie - pg. 43, 103, 104;
Nevralgie post-orbitală - pg. 67, 68, 69;
Oniconichie - pg. 79;
Pleurezie - pg. 9, 11, 14, 16, 18;
Pleurită reumatismală - pg. 16, 17;
Sân, tumefierea traumatică a sânului drept - pg. 108;
Sân, tumoră pe partea dreaptă (la bărbaţi) - pg. 119;
Somnolenţă letargică - pg. 20, 21, 22;
Sughiţ cronic - pg. 29;
Surditate - pg. 102, 103, 104, 105;
Tumori - pg. 72, 101-122;
Tumori maligne - pg. 110;
Tuse cronică - pg. 55-60.

CINCIZECI DE MOTIVE PENTRU A FI HOMEOPAT

I

Cu câţiva ani în urmă, într-o după-amiază plicticoasă şi sinistră, pe care în parte mi-o ocupasem cu scrierea certificatelor de deces la Spitalul B-, m-am ridicat deodată şi am simţit că mă cuprinde ceva pentru a cincizecea oară în acea perioadă. Cu greu îmi puteam da seama ce era, dar provenea în special din rezultatele mele clinice nesatisfăcătorii. La început fusesem un student la medicină entuziast, dar un profesor complet sceptic aproape că mi-a distrus credinţa în medicină, în timp ce prea multă muncă în spital, precum şi responsabilitităţile, care depăşeau vârsta şi experienţa mea, mi-au stors o mare parte din entuziasm. După ce m-am plimbat încoace şi-ncolo prin cabinet, m-am aruncat din nou în scaun şi am visat cu ochii deschişi la câmpurile verzi şi la primele cuiburi de păsări şi la zilele de pescuit ale copilăriei mele. Chiar atunci un cadavru era transportat prin faţa ferestrei de la cabinet, iar eu m-am întors la bătrânul îngrijitor şi l-am întrebat cu un ton irascibil: „Tim, cine a murit de data asta?" „ Micuţul Georgie, domn' doctor."

Micul Georgie era o persoană fără adăpost, neaparţinând nimănui, iar noi îl îndrăgisem şi îl găzduisem în paturile libere, precum ţine cineva un animal de companie. Toată lumea îl plăcea pe micuţul

Georgie; până şi cel mai dur om l-ar fi ajutat cumva şi nimeni nu a fost mai regretat decât el.

Totul s-a întâmplat în felul următor: într-o zi voiam un pat pentru un caz acut şi l-am mutat pe micul Georgie din patul lui, dintr-un colţ bine situat şi călduţ, în altul, care se afla în faţa unei ferestre unde era frig. El s-a dus acolo, a răcit, a făcut pleurezie, iar răspunsul lui Tim ilustrează consecinţele.

Atunci, mi-am zis: dacă aş fi putut opri febra de debut, care a urmat frisonului determinat de frigul de la fereastră, Georgie probabil că ar fi trăit. Dar trei doctori, în afară de mine, îl trataseră pe Georgie – toţi la unison – şi toţi oameni cu experienţă în munca de spital; cu toate acestea, pleurezia a urmat febrei, apoi anasarca şi dragul de Georgie a murit. Bătrânul Tim era un om călit şi niciodată nu l-am văzut afişând vreun sentiment sau vreo trăire de orice natură, sau să regrete moartea cuiva, dar cred cu tărie că acum era aproape de a vărsa o lacrimă micuţă în memoria lui Georgie, deoarece am observat că atenţia lui era îndreptată în mod neintenţionat sau neobişnuit asupra sticlelor pe care le spăla. Indiferent de situaţie, Georgie nu mai era printre noi şi *ERAM SIGUR CĂ EL NU TREBUIA SĂ MOARĂ*, iar gândul acesta, aproape că m-a băgat în pământ.

În acea seară, un medic de la Infirmieria Regală, care îmi era şi prieten, a ieşit cu mine la cină, iar eu i-am spus de necazul meu şi de hotărârea mea pe jumătate

luată de a pleca în America şi de a mă face fermier - măcar să pot duce o viaţă sănătoasă.

El nu a fost de acord şi m-a convins să studiez mai întâi homeopatia şi să încerc să o aplic în spital.

După multe dubii şi temeri – în mare parte de parcă plănuiam o crimă - mi-am procurat *Farmacodinamia şi terapeutica* lui Hughes, despre care prietenul meu spusese că este o introducere bună în homeopatie.

Am ajuns să stăpânesc ideile principale într-o săptămână sau două şi, din analiza lor, am ajuns la concluzia că, fie homeopatia era într-adevăr o chestie măreaţă, fie ca acest doctor Hughes să fie un mare... . Nu, cuvântul nu este din limbajul oficial. Nu îţi place cuvântul - ? Ei bine, mie da, pentru că exprimă sensul pe care eu îl atribui unui T; într-un subiect atât de important, pentru mine nu există cale de mijloc. Trebuie să fie: ori adevărul dumnezeiesc gol-goluţ, ori minciună sfruntată. Nu era posibil ca omul să fie un prost, căci ar fi fost aproape imposibil ca un prost să scrie cărţile acelea. Şi, pentru că discursul lui elocvent părea să pornească dintr-un suflet nobil, chiar m-a ridicat din mlaştina deznădejdii – dar pentru scurt timp, căci apoi a urmat o reacţie; oare nu eu încercasem mult-lăudate remedii specifice şi planuri de tratament şi fusesem imediat dezamăgit? Aşa că, mai vechiul meu scepticism, puse stăpânire pe mine din nou. „Ce pot fi chestiile astea?" am zis. Nu, imposibil. Fusesem educat în şcoli, iar acolo învăţat de oameni bine pregătiţi, şi la modul foarte

serios, că homeopatia era *NIHILISM* terapeutic. Nu, nu puteam să fiu homeopat; aveam să încerc acest lucru la capul patului, să dovedesc că e o minciună gogonată şi să prezint aceasta ca o admirabilă declaraţie!

Eram cuprins de febră din cauza soartei lui Georgie, aşa că am studiat părerea homeopaţilor în acest sens şi am desbinecoperit că ei susţineau că pot tăia febra cu *Aconitum*. Ah, m-am gândit, în cazul în care era adevărat, *Aconitum* l-ar fi salvat pe micuţul Georgie, dacă era administrat din timp, de la primele simptome.

Ei bine, răcelile cu febră şi frisoanele erau destul de frecvente în acea perioadă şi, mai mult, eu lucram la o secţie unde copiii care prezentau această simptomatologie erau izolaţi până când bolile lor se manifestau, de unde erau trimişi la diferite secţii specializate pentru pneumonie, pleurezie, reumatism, gastrită, pojar, după cum era cazul.

Aveam puţină *tinctură de Aconitum* a lui Fleming, în cabinetul meu şi am pus câteva picături din aceasta într-o sticlă mare de apă, pe care am dat-o asistentei din aşa-zisa secţie de copii, instruind-o să administreze tuturor copiilor repartizaţi în paturile dintr-o parte a secţiei (de exemplu din dreapta), chiar în momentul în care erau aduşi pacienţii. Cei de pe partea cealaltă nu aveau să primească soluţia de *Aconitum,* dar aveau să fie trataţi conform metodei alopate autorizate, după cum se obişnuia acolo. La vizita mea, de a doua zi dimineaţă, i-am găsit pe aproape toţi tinereii sub tratament cu

Aconitum fără febră şi pe o mare parte dintre ei jucându-se în paturile lor. Unul dintre ei, insă, avea pojar şi trebuia trimis în secţia respectivă. Am descoperit că *Aconitum* nu trata pojarul. Ceilalţi au mai rămas o zi sau două şi s-au întors apoi la locurile de unde veniseră.

Cei fără *Aconitum*, de pe cealaltă parte, se simţeau mai rău sau aproape la fel şi au trebuit internaţi – majoritatea cu inflamaţii localizate sau cu guturai, pojar, etc.

Şi, astfel a decurs totul, zi după zi, în mod repetat: cei care primeau *Aconitum* se găseau, în general, în perioada de convalescenţă, după douăzeci şi patru, sau patruzeci şi opt de ore de la administrare, cu excepţia cazurilor relativ rare, când o răceală, aparent simplă, era stadiul incipient al unei boli specifice, cum ar fi pojarul, scarlatina, febra reumatică: acestea erau influenţate de *Aconitum* doar într-o mică măsură. Dar marea majoritate a cazurilor erau răceli în adevăratul sens al cuvântului, iar *Aconitum* a tratat aproape complet toată partea dreaptă; totuşi, micuţii erau în general palizi şi transpiraseră cam neobişnuit de mult, după cum am descoperit ulterior.

Nu îi spusesem asistentei nimic despre conţinutul sticlei, însă ea îl boteză curând „Sticla pentru febră a doctorului Burnett”.

Pentru scurt timp am fost mut de uimire şi am petrecut multe nopţi studiind homeopatia, pentru că ziua nu aveam timp.

Într-o zi nu am putut să merg la obişnuitele mele vizite prin secţie; de fapt, cred că am absentat două zile – de sâmbătă până marţi – şi, la următoarea mea vizită, dimineaţa devreme, când am intrat în aşa-zisa secţie pentru copii, asistenta părea cam tăcută şi, cu un soi de datorie forţată în glas, m-a informat că toate cazurile ar putea fi, credea ea, rezolvate.

„Pe bune” - am spus- „cum aşa?”

„Păi, domn’ doctor, dacă nu aţi venit pe aici duminică şi ieri, le-am dat tuturor medicamentul dumneavoastră pentru febră; într-adevăr, nu am avut inima să văd cum mai continuaţi cu experimentele dumneavoastră crude: sunteţi la fel ca toţi doctorii tineri, care vin aici – tot ce faceţi e să experimentaţi!”

Am spus numai: „Foarte bine, soră; pe viitor dă medicamentul tuturor celor care vin aici.” Aceasta s-a întâmplat până am plecat, iar rezultatul acestei medicaţii pentru răceală şi febră, pe bază de *Aconitum*, era, de obicei, scăderea rapidă a febrei, urmată de convalescenţă. Dar, când stomacul era mult solicitat, chair eu am găsit *Aconitum* ineficient uneori, în cazul în care nu apăreau vărsături, drept care scăderea febrei se instala imediat şi, deşi acum sunt homeopat de mulţi ani, tot cred că un vomitiv blând rămâne tratamentul potrivit în situaţia în care stomacul este încărcat şi nu se poate uşura singur prin vomă spontană.

Şi, totuşi, aceasta se discută, doar pentru că veni vorba: intru în aceste ipostaze preliminare, accidentale şi

concomitente, numai ca să te situez pe aceeaşi poziţie pe care stau şi eu; nu sunt esenţiale, doar că ele atrag următoarea concluzie: *Aconitum în feblă a fost şi este primul meu motiv pentru a fi homeopat.*

Ai un motiv la fel de bun pentru a fi un medic „obişnuit"?

II

Ah! Dragul meu prieten, credeam că vei spune că şi tu foloseşti *Aconitum* pentru febră şi că, în consecinţă, nu e nepărat vorba de homeopatie. Însă nu ştiai de un anumit gentleman francez, care a vorbit în proză toată viaţa lui, fără să fie conştient de aceasta?

O persoană care dă *Aconitum* pentru febă este un homeopat *malgré lui*. Dar să trecem la al doilea meu motiv.

Când eram flăcău, am avut pleurezie pe partea stângă şi, cu ajutorul unui farmacist de la ţară şi a unei jumătatăţi de butoi de poţiune, mai aveam puţin şi muream. De atunci înainte, am rămas cu o senzaţie surdă de disconfort în partea stângă, iar, pentru aceasta, am consultat mulţi doctori eminenţi din diferite părţi ale Europei, însă nici unul nu m-a putut ajuta. Toţi au căzut de acord că era o chestie veche, persistentă, undeva între straturile viscerale şi costale ale pleurei, dar nici unul dintre numeroşii mei sfetnici eminenţi nu m-a putut vindeca. Şi, totuşi, credinţa mea în ei era atât de mare,

încât putea muta munţii. Aşadar, credinţa, ca remediu, nu m-a ajutat cu nimic.

Când medicina alopată s-a dovedit ineficientă, am apelat la hidropaţi (pe atunci erau numiţi „şarlatani"!) şi am avut parte de tratamente şi fierbinţi, şi reci, şi lungi; însă nici acestea nu au avut nici un rezultat. Împachetări reci şi invers; comprese reci purtate luni în şir; dormit în aşternuturi reci; transpiraţii fără sfârşit – turceşti şi ruseşti – toate mi-au lăsat problema mea cu pleurezia *in statu quo ante*.

Cura de struguri; ori cea cu pâine şi vin – nici vorbă de ameliorare! La fel şi cu dieta sau cu schimbarea dietelor.

Oricum, pe când îi studiam pe cei pe care oamenii ciudaţi îi numeau homeopaţi şi ceea ce ei aveau de spus despre *Bryonia alba* a lor şi despre afinitatea ei pentru membranele seroase, eu – ce? i-am insultat şi i-am numit şarlatani? Nu! - Am cumpărat nişte *Bryonia alba* şi am luat-o după cum recomandau ei şi, în două săptămâni, partea mea sensibilă era bine şi nu mi-a mai făcut probleme niciodată de atunci.

Iată, prietene, acesta este cel de-al doilea motiv al meu pentru a fi homeopat şi, când voi înceta să mai fiu recunoscător dragului Hahnemann pentru *Bryonia* lui, atunci să-mi revină problema mea veche cu pleurezia, ca să-mi amintească de adevărul învăţămintelor lui.

Ceea ce tu şi lumea în general aţi putea crede despre aceasta nu mă interesează deloc: eu vorbesc

deschis despre puntea care m-a dus *pe mine* de cealaltă parte.

Eu nu îi cer medicinii decât un singur lucru: *să vindece*! Eu aleg o cale îngustă, dar care vindecă. Cât despre calea voastră cea dreaptă nu pot decât să spun: „Ce-mi pasă cât de dreaptă este, dacă nu este dreaptă cu *mine?*”

III

Poţi avea orice opinie doreşti în legătură cu vechea mea afecţiune pleuritică: *pe mine* m-a deranjat chestia asta nenorocită până am luat *Bryonia* şi de atunci n-am mai avut probleme cu ea niciodată. Eu sunt plăcut încântat de cel de-al doilea motiv al meu pentru a fi homeopat. N-am spus niciodată că remediul a fost iniţial folosit de homeopaţi; nu aceasta este esenţa afirmaţiei mele.

Dacă tot am intrat în domeniul homeopatiei, am să menţionez că am avut deseori de tratat pleurezii şi aceasta nu este greu de crezut. *Aconitum* şi *Bryonia* sunt armele importante ale homeopaţilor contra pleureziei, însă eu aş face remarca, provenită din propria-mi experienţă, că doar, în ceea ce eu numesc *pleurită reumatismală,* ele şi-au atins ţinta cu adevărat. Permite-mi să-ţi relatez un caz de acest gen, ca al treilea meu motiv pentru a fi homeopat.

La câţiva ani de atunci, am fost chemat de urgenţă la casa din suburbie a unui negustor orăşean care răcise cu două seri înainte, pe când se întorcea de la o întrunire politică. Când am ajuns, am constatat că pacientul avea o formă gravă de *pleurită reumatismală*.

Soţia domnului m-a informat că era în dubii mari, deoarece mulţi prieteni au sfătuit-o foarte serios să nu apeleze la homeopatie într-un caz atât de serios. Toate bune, spuneau ei, poate, pentru femei şi pentru copii, dar nu avea ea să rişte viaţa soţului ei, dându-l pe mâinile unui homeopat? Nu, ea avea să-l cheme pe Dr. X, care locuia în apropiere. Deşi regula spune: *bărbatul propune şi femeia dispune*, în acest caz s-a întâmplat exact invers. Soţul a refuzat categoric orice în afară de tratamentul homeopatic, motiv pentru care am fost consultat. Avea febră şi dureri foarte mari, abia putând rosti într-un geamăt: „ Doctore, dă-mi leac pentru durerea asta şi ajută-mă să dorm”.

Am dat *Aconitum* şi *Bryonia* – tinctura-mamă.

A doua zi era deja puţin mai bine, nu mai avea dureri aşa de mari, ci doar când se întorcea din neatenţie. „Doctore”, mi-a spus, „prietenul meu, Domnul – , care stă peste drum, suferă, după cum mi se spune, de aceeaşi boală ca şi mine, numai că el are dureri de umăr mai importante şi a trimis pe cineva să mă implore să renunţ la dumneavoastră şi să apelez la medicul lui, care locuieşte în apropiere şi care este considerat un om foarte deştept – eu ce să zic?” I-am răspuns: „Transmite-i

din partea mea că am să te pun pe picioare în câteva zile, astfel încât ai să mergi la muncă la biroul dumitale din oraş şi, pe când te întorci acasă, poate ai să-l suni şi *ai să-l găseşti* PE EL *tot bolnav* şi apoi poţi să-i povesteşti experienţa dumitale şi să vă comparaţi notiţele!”

Şi aşa s-a şi întâmplat; în câteva zile – nu-mi amintesc exact câte – pacientul meu s-a putut duce la biroul lui din oraş, a muncit puţin şi, la întoarcerea acasă, i-a făcut o vizită sau a trimis pe cineva la aşa-zisul lui prieten, care încă avea dureri mari şi starea aceea a mai durat ceva timp.

IV

Ai putea sugera că, în ultima mea scrisoare, nu m-am confruntat cu un caz real de pleurezie.

Este vorba despre un om care a avut chiar el pleurezie de două ori, care s-a chinuit la pat timp de două săptămâni, a petrecut toată studenţia lui resimţind sechelele dureroase ale pleureziei, care a citit tot ce s-a putut găsi în literatură despre pleurezie, timp de săptămâni a ascultat prelegerile lui Skoda despre pleurezie – şi încă din interes personal, care a văzut douăzeci de cazuri de pleurezie, pe când bătea spitalele, iar după cum a fost să fie, a avut *pleurezia* ca subiect la „examenul final” şi în propria-i practică ulterioară a tratat multe cazuri de pleurezie – *Eu sunt acel om!*

Ei bine, acum trebuie să-ţi dau cel de-al patrulea motiv al meu pentru a fi homeopat. Domnul la care am făcut referire în ultima mea scrisoare (prietenul pacientului meu), după ce a scăpat de durerea acută, s-a dus la un specialist pentru gută. Dar încă avea umărul şi partea respectivă înţepenite, astfel încât nu-şi putea îndeplini sarcinile la birou. După ce i-a mai rămas fidel doctorului său, pentru un timp însă tot nu se făcea bine. Într-un final – Ghici ce? A venit la mine! Şi ce a urmat? *Bryonia alba, Chelidonium majus* şi *Sulphur* – acestea l-au vindecat în câteva săptămâna.

Mie mi se pare că numai *Aconitum* şi *Bryonia*, dacă ar fi studiate şi folosite corect, ar converti lumea întreagă la homeopatie, cel puţin nu văd nici o scăpare pentru vreun om cinstit şi *lipsit* de prejudecăţi.

Dar prejudecata este aproape atotputernică. După cum spune Bolingbroke: *„Poate suna ciudat, dar este adevărat faptul că, de multe ori, dacă oamenii ar fi învăţat mai puţin, drumul lor spre cunoaştere ar fi fost mai scurt şi mai simplu. Într-adevăr, este mai uşor să porneşti de la ignoranţă spre cunoaştere, decât atunci când porneşti de la o eroare. Aceştia din urmă trebuie să uite tot ce au învăţat înainte şi să înveţe iar, ceea ce nu este deloc uşor, motiv pentru care această cale este rareori asumată."*

Dacă ai fi înţeles ceva despre homeopatie, ţi-aş fi explicat de ce am dat întâi *Bryonia*, de ce a fost urmată de *Chelidonium* şi de ce a trebuit ca *Sulphur* să fie intercalat;

oricum, dacă eşti aşa cum eşti, ignorant, trebuie să o iei empiric.

V

Te las să studiezi utilizările terapeutice pe scară largă ale *Aconitului,* în stările febrile obişnuite şi ca remediu preventiv pentru inflamaţiile localizate, ca şi afinitatea specifică a *Bryoniei alba* pentru membranele seroase, după cum am exemplificat în cazul meu, dar şi în celelalte două; nu ţi-am promis prelegeri didactice despre diversele idei pe care le aduc în discuţie, ci doar ale mele *Cincizeci de Motive*. Iar acum al cincilea: totul se reduce la asta – homeopatia mă ridică deasupra ucenicului care vindecă pe bâjbâite, la situaţia demnă de mândrie a unui maestru în arta vindecării. Dă-mi voie să exemplific citând aproape în întregime un caz, pe care l-am publicat odată sub titlul următor:

Despre folosirea *Chloral hydratului*
în *somnolenţa letargică*

Cei care i-au urmărit pe *mai vechii* consumatori de cloral poate au observat că aceştia devin încet-încet letargici, somnolenţi şi apatici. Spre sfârşitul stării de cloralism cronic se întâlneşte o situaţie de degenerare grasă de tip lent, leneş, şi chiar modul de a muri pare ciudat. Am văzut un caz în care pacienta cu cloralism

cronic zăcea de zile întregi între viaţă şi moarte; aceasta se petrecea de câteva zile, aşa încât era foarte dificil de stabilit dacă era moartă sau dacă mai trăia.

Voi relata pe scurt două cazuri de acest gen din practica mea.

Numărul 1. O doamnă de aproximativ patruzeci şi cinci de ani, voinică, cu un aspect sănătos, mamă a unei familii, era subiectul remarcilor prietenilor ei, datorită letargiei şi somnolenţei sale. Slăbiciunea pe care o simţea era atât de mare, încât până şi traversarea străzii era aproape imposibilă; slăbiciunea era specific letargică, un soi de greutate apatică. Dormea aproape tot timpul; se trezea dimineaţa după un somn bun şi, chiar în timp ce se îmbrăca, se simţea forţată să se aşeze şi nici nu se aşeza bine, că şi adormea. Acest fapt a continuat timp de săptămâni şi chiar luni, iar medicul ei alopat şi-a dat silinţa în zadar. După ce a venit la mine, am încercat mai întâi *Arnica* şi apoi *Opium*, dar cu nici un rezultat semnificativ, când deodată m-a izbit marea asemănare a cazului din faţa mea cu cel a unui recunoscut consumator vechi de cloral din clientela mea.

Chloral în diluţie joasă mi-a vindecat pacienta, care a redevenit ageră, activă şi complet trează.

Numărul 2. O doamnă mai în vârstă a venit la mine pe 21 aprilie 1881, cu letargie, apatie şi somnolenţă.

Rp/ *Chloral hydrat 2X*, 6 granule dizolvate în apă, din trei în trei ore.

7 mai - La această dată găsesc următoarele notiţe în caietul meu de cazuri: „ Se simte ca o altă persoană; îmbunătăţire grozavă; mai puţin letargică şi, fără doar şi poate, mai puţin apatică.”

Apoi a primit *Cloral hydrat 3X* în loc de *2X* şi doar două doze pe zi; iar după aceasta nu a mai avut nevoie de nici un tratament, după cum m-a informat ulterior când mă suna soţul ei.

Acum poţi înţelege ce vreau să spun. Am avut în faţa mea cazuri, care nu s-ar încadra uşor în vreun *cadru* nosologic şi, totuşi, am avut libertatea să tratez cazul *en maitre*. Aceasta este independenţa terapeutică, pe care eu o iubesc şi în faţa căreia mă aplec, un motiv realmente foarte puternic pentru a fi homeopat.

Dacă nu aş mai fi avut atâtea motive de prezentat, tare mi-ar mai fi plăcut să disertez pe marginea acestui avantaj transcedental al homeopatiei; legea ei este un ghid pentru cea mai neclară sau necunoscută boală; mai mult despre aceasta în capitolul următor.

VI

Ceea ce am prezentat în cel de-al cincilea motiv necesită mai multe explicaţii, pentru ca să-mi înţelegi mesajul mai clar. Am spus că homeopatia te ridică din poziţia dependentă a unui terapeut-ucenic în cea a unui maestru.

Exemplu: La câţiva ani de atunci, după cum probabil ştii, un remediu numit *Cundurango* a apărut în şcoala ta ca un leac pentru cancer, la fel cum s-a întâmplat ulterior şi cu *Chian turpentine* şi, la fel ca acesta, a avut puţinele lui zile bune, iar apoi şi-a pierdut din interes.

Cundurango, m-am gândit, sigur va vindeca un tip de cancer, nu pe toate. Şi atunci cum să ştim care dintre ele? Documentele clinice referitoare la *Cundurango* au arătat că acesta chiar are puteri curative reale asupra câtorva specii de cancer, în special cele ale stomacului. În prelegerile lui, Hahnemann susţinea că modul veridic de a stabili sfera curativă a unui remediu este de a-l administra oamenilor sănătoşi şi de a observa ce efect ar avea asupra acestora.

Am făcut rost de nişte coajă de *Cundurango*, am făcut din ea o infuzie, şi am băut cantităţi din ea. Vei găsi raportul meu despre aceasta în *Enciclopedia Materiei Medica Pure*, a lui Allen. Ei bine, am descoperit că produce (*printre altele*) *crăpături în colţurile gurii*.

Ulterior, a trebuit să tratez un caz de cancer al sânului stâng la o femeie de vârstă medie, dar pacienta avea şi o crăpătură adâncă în colţul stâng al gurii, cu margini groase, indurate, probabil de natură epiteliomatoasă. Cred că ai fi fost de acord cu diagnosticul, dacă ai fi văzut cazul. De aceea m-am gândit astfel: ştim, în mod empiric, că acest *Cundurango* poate trata unele cazuri de cancer; acum ştiu, datorită

experimentului direct, aplicat pe mine însumi, că de la el apar crăpături în colţurile gurii; homeopaţii susţin că asemănătorul tratează asemănătorul şi, ca atare, *Cundurango* ar trebui să fie agentul curativ în acest caz.

Pacienta a luat un preparat homeopatic al remediului timp de trei ani în mod constant, ameliorarea fiind graduală, lentă, iar vindecarea, în final, perfectă. De atunci au trecut opt ani, iar ea este încă într-o stare de sănătate excelentă. Cred că trebuie subliniat faptul că, dacă nu era homeopatia, nu ar fi fost posibil ca acest leac să fie preparat, iar pacienta ar fi murit demult din cauza acestei boli cumplite.

De aceea, te rog să accepţi aceasta drept al şaselea meu motiv pentru a fi homeopat.

VII

Aceasta necesită, de asemenea, mai multe explicaţii din partea mea, referitoare la faptul că homeopatia îl transformă pe cel ce tratează bolile, dintr-o persoană nesigură, care greşeşte, într-un maestru al artei vindecării.

Începând din 1878 şi până în prezent, m-am obişnuit să folosesc *Vanadiumul* ca remediu pentru o serie de boli, de care, fără homeopatie, nu te poţi atinge – mă refer la anumite cazuri de aterom şi la degenerarea grasă. Eram obişnuit să folosesc *Phosphorus*, *Antimoniu*, *Arsenic* şi altele asemenea, însă nu eram mulţumit de

rezultate în anumite cazuri: *pe mine* nu mă satisface nimic în afară de *vindecare*. Aşa că am mers mai departe în acest sens şi am crezut că *Vanadiumul* îmi putea oferi ceea ce căutam, căci studiasem efectele fiziologice ale acestuia în *Rapoartele Societăţii Regale*. Am înţeles aspectele diferenţiale dintr-un articol din *Jurnalul fiziologiei*, semnat de domnul G.F. Dowdeswell şi intitulat „Despre schimbările structurale, care se produc în ficat sub influenţa sărurilor de Vanadiu”.

Într-un singur cuvânt, vreau să spun că aceasta constă într-o reală distrugere celulară, pierderea pigmentului, ficatul fiind afectat cel mai tare. Aveam pe mână un caz de ficat gras, cu artere ateromatoase, durerea fiind, în mare parte, pe traiectul arterei bazilare; pe frunte - pete mari, puternic depigmentate; adinamie importantă şi aşa mai departe.

Ei bine, pacienta mea trecuse, pe atunci, de şaptezeci de ani şi evident că suferea de depresie şi avea să treacă in Lumea Drepţilor, de unde nimeni nu se mai întoarce. Mulţumită utilizării *Vanadiului* (am folosit sarea solubilă de amoniu) sub formă de preparat homeopatic, aleasă conform legii homeopatice, acea doamnă şi-a revenit destul de bine şi a rămas în această stare, având acum mult peste optzeci de ani şi fiind veselă şi voinică.

Aceasta este ceea ce eu numesc a fi un maestru în arta vindecării şi, pentru a înţelege pe deplin totala independenţă a procedurii mele, pot să-ţi spun că, până atunci (din câte ştiu eu) şi nici chiar acum, *Vanadiumul*

nu a mai fost şi nu mai este folosit în medicină deloc, cu excepţia cazului când îl utilizez eu.

Bineînţeles, pentru că eşti un medic „obişnuit”, până la acest stadiu nu ţi-ai fi putut uita demnitatea, astfel încât să porneşti în căutarea un remediu pentru cazul tău, agăţându-te smerit şi plin de speranţă de legea lui Hahnemann.

Te rog primeşte prezenta homeopaticitate, clinic dovedită de mine, a *Vanadiumului,* în tratamentul unei anumite forme de degenerare grasă, drept al şaptelea meu motiv pentru a fi homeopat.

Nu te voi deranja cu celelalte cazuri ale mele de *Vanadium* – ele nu fac decât să dovedească acelaşi lucru; în plus, mai am să-ţi dau încă patruzeci şi trei de motive.

VIII

O doamnă, care nu locuia departe de unchiul tău, în Kensington, a venit la mine, pe 5 iunie 1882, cu o durere chinuitoare, situată chiar sub coaste, în regiunea splinei, care parcă o rodea, durerea fiind uneori ascuţită şi ca o săgeată; aceasta *se agrava* noaptea, când pacienta se băga în pat, la căldură. Concomitent era afectat şi ochiul stâng: punctele lacrimale erau foarte roşii. Acesta este un caz relativ simplu, însă foarte dureros pe deasupra, iar pacienta a venit la mine *ca să fie vindecată*. Sunt sigur că, în medicina „obişnuită”, acest caz ar dezarma pe oricine. În lipsa unei legi ştiinţifice, care să te

ghideze, nu ai fi în stare deloc să abordezi cazul, astfel încât să-l şi vindeci. Eu nu am întâmpinat nici o dificultate şi l-am vindecat cu o esenţă din obişnuita nucă europeană. Nici că te-ai fi gândit că nucul ar putea trata un caz de genul acesta! Noi îl numim *Juglans regia*, iar eu am dat cinci picături din prima diluţie centesimală, de trei ori pe zi, în apă. Ai vrea să ştii „de ce-ul" ştiinţific al acestui caz? Doar homeopatia şi activităţile lumeşti ale răposatului Clotar Mueller îţi pot răspunde.

Aici poţi observa, iarăşi, cum legea similarităţii oferă putere de a acţiona unei persoane care cunoaşte psihologia remediului şi, pe deasupra, îmi permite să am un al optulea motiv pentru a nu fi un „obişnuit".

IX

Obiectezi la „tonul meu batjocoritor, ofensiv". Îmi dai voie să-ţi amintesc, prietene „obişnuit", că tu ai început cu ironiile? Acasă la unchiul tău te umflai în pene că erai un medic „obişnuit" şi credeai că priveşti în jos, de la o înălţime considerabilă, la homeopaţi! Tu ai insistat să-ţi dau ale mele cincizeci de motive, iar eu ţi le trimit pe cât de repede pot şi, dacă, din greşeală, mai scap câte o remarcă ironică, te rog să-ţi aminteşti că eu nutresc absolut cel mai profund dispreţ faţă de ignoranţa ta, din înaltul căreia ai avut insolenţa maximă să-i numeşti pe homeopaţi şarlatani! Tu, ignorantul

ignoranţilor, aşa-numitul „obişnuit”, îmi ceri cu dezinvoltură să-mi justific orientarea profesională. Când spun „ignoranţă”, mă refer la ignoranţa ta referitoare la arta vindecării; de alt soi de cunoştinţe ştiu că eşti plin.

Ţi-am prezentat un caz de durere în hipocondrul stâng, vindecat cu *Juglans regia*; nu la multe săptămâni după ce acel caz a fost vindecat, aşa cum am stabilit, o tânără a venit să o sfătuiesc în legătură cu o durere foarte similară, însă a ei era în partea *dreaptă,* la baza plămânului drept. O chinuia de trei luni şi o afectase destul de serios, pentru că se simţea mai slăbită şi devenise anemică.

Chelidonium majus I, cinci picături în apă seara şi dimineaţa, a vindecat-o fix în doar două săptămâni. Mi-ar plăcea să discutăm despre motivul pentru care am administrat *Juglans regia* într-un caz de durere într-o parte şi *Chelidonium majus* în cealaltă, însă nu am timp, aşa încât cu aceasta trebuie să închei subiectul celui de-al nouălea meu motiv.

X

Te cam înşeli când spui că ceea ce m-a transformat, conform „manierei mele de a prezenta”, într-un maestru al artei vindecării, este limitată în aplicare. Aceasta este exact ceea ce *nu* este, altfel unde ar mai fi măiestria? Faptul că pot să apelez oricând la legea homeopată îmi oferă *un ghid în aproape orice situaţie*.

Permite-mi să-mi adâncesc afirmaţia, aducând în discuţie un caz de

Sughiţ cronic

Spre început, dacă nu ai absolut nici un pic de experienţă în cazurile grave de sughiţ, cere sfatul partenerului tău mai în vârstă, iar el îţi va spune că sunt foarte supărătoare uneori şi, sub nici o formă, uşor de tratat. Iar sughiţul este, iarăşi, unul dintre acele cazuri care nu se încadrează cu uşurinţă în vreun sistem nosologic.

La începutul anului 1883, a tânără a fost adusă la mine, deoarece suferea de un număr de simptome, dintre care cel mai îngrijorător era *Singultus* (sughiţ). Acesta se manifesta în atacuri ce durau câte jumătate de oră fiecare, cam de patru ori pe zi. Având în vedere simptomele care-l însoţeau – oprirea fluxului menstrual, leucoree, sete, salivaţie abundentă - am considerat că problema sughiţului era legată de uter. Ştii câte ceva despre părerile pe care le am despre vaccinare şi despre teoria vaccinozei, pe care am încercat, în altă parte, să le stabilesc şi să le apăr. Ei bine, am mers pe această linie şi am dat *Thuja*, dar nu a avut nici un rezultat pozitiv. Am continuat cu *Sepia*, care este un remediu clasic al homeopaţilor pentru leucoree, însă nici acesta nu a ajutat. Ce am făcut? M-am dus la legea homeopatiei şi la maestrul Hahnemann. Acum, pacienta mea suferea de

sete; *limba* îi era *încărcată*; avea *greţuri*; *gura* îi era *plină de salivă*; suferea de *migrenă*; *căsca* foarte des; *sughiţa*; se plângea de *slăbiciune* puternică şi de *oboseală a membrelor*; per total, simptomele ei erau foarte asemănătoare cu cele ale *Cyclamenului*, aşa cum sunt ele prezentate în *Materia Medica Pură* a lui Hahnemann şi, PRIN URMARE, dacă noţiunea similariilor, înaintată de el era bună de ceva, *Cyclamen* trebuia să-mi vindece pacienta, şi aşa s-a şi întâmplat. A treia zecimală aproape a vindecat-o, însă nu complet; şi, astfel, am coborât la a doua zecimală când a apărut menstruaţia. Dar a doua soluţie zecimală nu părea să acţioneze la fel de bine ca cea de-a treia, folosită anterior, aşa că m-am întors la a treia. După aceea, pentru că sughiţul nu era eliminat, am coborât la prima zecimală; apoi, din acelaşi motiv, am urcat direct la a treizecea centesimală, situaţie în care – să repeţi aceasta doar în şoaptă prietenilor tăi – nu mai era nevoie de nici un remediu pentru sughiţ!

Acceptă, deci, drept al zecelea meu motiv pentru a fi homeopat faptul că *pot, cu ajutorul acestei ştiinţe, să vindec sughiţul* în mod sigur şi plăcut; de această dată, vindecarea s-a datorat *Cyclamenului*.

XI

Te-aş ruga frumos să-mi permiţi să-ţi dau drept al unsprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat, tot un caz aproape singular de sughiţ. Acesta a fost publicat

deja în *Natrum muriaticum* al meu, de unde îl voi şi transcrie.

Cazul XI. Soţia unui preot, având în jur de cincizeci de ani, m-a solicitat, pe 20 februarie 1878, deoarece suferea de dispepsie severă, însoţită de alte simptome de *Natrum muriaticum*. Vizita mea a fost pe fugă, aşa că nu am intrat chiar în detalii. Reţeta a fost: *Nat. mur trituraţie 6* , de două ori pe zi; în trei zile a vindecat următoarele simptome: *„Sughiţ,* care apărea dimineaţa, la prânz şi noaptea, *de cel puţin zece ani*, şi care fusese cauzat de chinină; nu era un sughiţ care făcea mult zgomot, dar „îi zgâlţâia corpul până cădea pe podea": În mod obişnuit, dura aproximativ zece minute şi era „foarte supărător".

„Cum ştiţi că sughiţul a fost produs, într-adevăr, de chinină?" - am întrebat. Pacienta mi-a răspuns: „ În viaţa mea, am luat chinină în trei cazuri izolate: pentru tic nervos pe partea dreaptă a feţei, şi de fiecare dată m-am trezit cu sughiţ; prima şi a doua oară, a dispărut treptat, dar a treia dată nu s-a mai întâmplat asta; când mi-a prescris-o răposatul doctor Hynde, i-am zis să nu-mi mai dea chinină, pentru că întotdeauna îmi provoacă sughiţ, dar el tot mi-a dat; am luat-o şi iar mi-a apărut sughiţul care a durat până când am luat prafurile dumneavoastră. Sunt mai bine de zece ani de când am luat chinina."

Vindecarea sughiţului s-a dovedit a fi permanentă.

Această pacientă este o creştină foarte credincioasă, iar declaraţia ei este mai mult decât adevărată.

Ea era homeopat de mulţi ani şi, de asemenea, era şi pacienta mea când şi când, de mai bine de trei ani, interval în care a trebuit să o tratez de durere de gât cronică, ameţeală, palpitaţii şi, o dată, de depresie gravă.

Îmi mai spusese în mod accidental de sughiţ şi înainte, dar eu uitasem complet de el, iar de această dată ,ea nici măcar nu a mai pomenit de el; cât despre sughiţ, leacul a fost... pură coincidenţă! Dar, pentru a mia oară, m-a pus pe gânduri cu privire la doctrina lui Hahnemann despre dinamizarea remediului şi mi-a zdruncinat serios *neîncrederea* în aceasta.

Sughiţul este un efect cunoscut al *Chininum sulfuricum*: *Enciclopedia* lui Allen, vol. III, pg. 226, simptomele 370 şi 379.

Reţinem din acest caz că:

1. efectele chininei, administrată unei femei, în doze medicinale, pentru tic nervos, pot dura mai mult de zece ani;
2. *natrium muriaticum, în trituraţie 6*, antidotează acest efect al chininei, în timp ce:
3. aceeaşi substanţă, în forma ei comună şi anume sarea obişnuită, *nu* o antidotează nici dacă este luată zilnic, în cantităţi şi forme diferite, timp de zece ani. Aşadar, atunci când substanţa neprelucrată nu are efect,

substanţa triturată acţionează prompt, ceea ce, în consecinţă, înseamnă că:

4. *trituraţia modifică o substanţă într-aşa o măsură, încât capătă, prin aceasta,* o putere cu totul nouă şi, prin urmare,

5. *doctrina lui Hahnemann despre dinamizarea remediului* nu este nicidecum un mit, ci *un fapt al Naturii*, demn de a fi considerat o dovadă experimentală ştiinţifică şi, întrucât substanţa neprelucrată a fost luată zilnic, timp de mulţi ani, în aproape orice doză la care s-a putut gândi cineva, în felurite soluţii, de diverse concentraţii, rezultă că:

6. şi ultima concluzie: *Metoda lui Hahnemann* de a prepara remedii curative *nu este* o simplă diluţie sau o atenuare, *ci un proces care, în mod cert, implică şi produce energie,* adică *o reală potenţiere sau dinamizare.*

Acest caz este, probabil, mai bun decât ne-am fi putut aştepta să întâlnim vreodată şi, din punct de vedere al demonstaţiei simple, ar putea foarte bine să încheie subiectul, dar mai am şi altele în caietul meu de cazuri, toate întărindu-i afirmaţia şi scoţând la lumină idei noi.

Înainte de a conchide asupra cazului XI, hai să reflectăm puţin la numărul - în mod clar - imens de influenţe modificatorii şi perturbante, la care această doamnă a fost supusă pe parcursul acelor zece ani, precum şi la faptul că locuia în apropierea mării, ceea ce

implică folosirea zilnică a sării şi, cu toate acestea, sughiţul ei a persistat până când i s-a administrat *sare dinamizată*.

Înainte de ajunge la aceste concluzii, mi-am epuizat toată ingeniozitatea, încercând să-i găsesc o altă explicaţie, însă replica acestei proceduri a fost un număr, nu mic, de controverse, mai bine să nu o cred decât să o cred.

De aceea sunt într-o dilemă: ori trebuie să cred în doctrina dinamizării remediilor, ori să n-am încredere în dovada cea mai puţin discutabilă, ceea ce ar fi o nebunie.

Sau ai putea tu, cititorule critic, care eşti mai ingenios şi mai sceptic decât mine, să mă scoţi din dilemă? Mi-ar plăcea să cred că poţi, căci această doctrină a dinamizării remediilor pare să fure oricui pământul de sub picioare, lăsându-l în aer.

Aceasta este o discuţie cam lungă despre un caz de sughiţ, dar m-a învăţat multe, ceea ce constituie scuza mea că nu am scurtat-o.

XII

Întrucât nu ai apreciat ultima mea dizertaţie, îţi mai supun atenţiei un caz de sughiţ, iar acesta va fi cel de-al doisprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat.

Pe 29 martie 1887, o tânără de 10 ani a fost adusă la mine; mama ei spunând că fetiţa suferea de apatie, dispepsie, durere în gât, greţuri, leşin, cefalee frontală, oboseală apărută dimineaţa, memorie slabă, paloare,

respiraţie acră, gât inflamat, *sughiţ*, mişcări puţine şi greoaie, durere în partea stângă, cu iradiere ascendentă. La examenul fizic am găsit un suflu endocardial, accentuat la bază, şi splina considerabil mărită. Pacienta nu putea suferi frigul; fusese o singură dată vaccinată şi avusese varicelă şi pojar.

Ştii că eu consider vaccinarea o boală, am îndrăznit chiar să o numesc vaccinoză, şi am scris o cărticică pe această temă; în orice caz, aici nu mă interesează acest subiect, ci mai marele subiect al homeopatiei, care conduce la aceeaşi prescripţie ca şi teoria mea despre vaccinoză. *Thuja occidentalis 30*, în doze neregulate, *a vindecat sughiţul*, a redus splina aproape la jumătate şi, destul de curios, suflul endocardial a dispărut şi el. Oricum, vindecarea sughiţului cu *Thuja* este faptul asupra căruia vreau să-ţi atrag atenţia în mod deosebit. Observă acum că ţi-am prezentat trei cazuri de sughiţ, unul vindecat de *Cyclamen europaeum*, al doilea de *Natrum muriaticum*, iar al treilea de *Thuja occidentalis*; această diversitate în administrarea remediilor pentru un simptom, cum este sughiţul, exemplifică întregul spirit al homeopatiei şi imensitatea măiestriei sale în ceea ce priveşte tratarea bolii. Totuşi, pentru cineva din afară, care nu înţelege homeopatia, această diversitate în administrarea remediilor constituie un mare obstacol, care i-a împiedicat s-o înţeleagă pe mulţi cercetători capabili şi conştiincioşi, deşi în aceasta constă *puterea* sistemului,

oarecum îngreunându-i practica până la dezgust. Farmacopeea noastră este întreaga natură - aşa şi este, pentru orice homeopat care i-a dat de gust şi care a învăţat să meargă fără cârje şi care VREA SĂ MUNCEASCĂ! Şi, deşi am prezentat astfel trei cazuri de sughiţ, vindecate de atâtea remedii homeopatice diferite, dacă, totuşi, ar fi să mă întrebi ce remediu ţi-aş recomanda să foloseşti pentru sughiţ aş putea doar să spun: „*acel* remediu (nu neapărat unul din cele trei), care se dovedeşte a fi cel mai asemănător patogenetic, cu cazul de sughiţ ce trebuie vindecat", mă tem că răspunsul te-ar zăpăci şi mai tare!

XIII

Chiar aşa; nu am susţinut că sughiţul este o maladie mortală; ceea ce susţin este că, deseori, e foarte supărător şi că homeopatia îl poate vindeca sigur şi plăcut. Mai mult decât un leac sigur şi plăcut nu cer nici unei ramuri medicale. Dar permite-mi să trec la al treisprezecelea meu motiv, şi anume:

O binecunoscută soprană a venit la mine cu afonie: gâtul era, după cum se spune în mod obişnuit, congestionat. Poate ai auzit că homeopaţii apelează des la *Arnica* pentru tratarea vânătăilor, loviturilor, luxaţiilor şi altele asemenea; de fapt, pentru traume în general. Ei bine, după ce am folosit multe remedii în zadar, încet a devenit clar pentru mine că *afonia* în cauză se datora unei

stări de suprasolicitare a corzilor vocale. În plus, pacienta avea o pustulă mică la ceafă şi coşuri pe piele.

Arnica a vindecat cazul, datorită simptomelor similare cu acesta, care se regăseau în raza sa de acţiune fiziologică.

Ai putea spune că nici acest caz de *afonie* nu este o maladie mortală. Poate îţi cureţi odată mintea de vulgarele concepţii profesionale şi populare greşite, conform cărora se spune că homeopaţii vindecă incurabilul! Reţine, măcar *pentru tine*, că homeopaţii nu afirmă aşa ceva; ceea ce ei susţin este: homeopatia vindecă ceea ce poate fi vindecat *mult mai bine* decât printr-o altă metodă medicală, cunoscută până acum. Homeopaţii *nu* susţin că alte metode nu sunt bune de nimic, sau că sistemul homeopatic este fără cusur, ci doar că, până în prezent, în arta tratamentului bolilor pe bază de remedii, homeopatia bate, de departe, toate recordurile. Acum înţelegi?

Fie cum o fi, eu mă încred în faptul că a putea vindeca cu *Arnica* un caz vechi de afonie la un cântăreţ este un motiv destul de puternic pentru a fi homeopat; în orice caz, pentru mine este *al treisprezecelea*.

P.S.: Când spun că homeopatia nu are pretenţia de a vindeca incurabilul, aceasta lasă problema curabilităţii în aer; homeopatia *nu* acceptă nimic ca fiind incurabil, doar pentru că anumiţi doctori, care sunt „obişnuiţi”, susţin aceasta. Incapacitatea de a vindeca nu înseamnă incurabilul nevindecat. Te rog frumos să-ţi

notezi în minte acest lucru, deoarece ceea ce voi, „obişnuiţii", consideraţi a fi incurabil poate fi sau nu socotit la fel de către homeopaţi. Vechea mea problemă pleuritică a fost declarată şi dovedită a fi incurabilă de către şi pentru întreaga facultate şi totuşi *Bryonia alba* a homeopaţilor a vindecat-o!

XIV

Tu nu crezi că „*Arnica* e bună de ceva pentru răni, ci, mai mult, că este un drog otrăvitor, care cauzează erizipel foarte periculos, sau, cel puţin, foarte sever." Nu am nimic de a face cu părerile tale: eu mă ocup doar de *dovezile* clinice. Am vindecat un caz vechi de *afonie* cu *Arnica* şi, din această cauză, ţi l-am prezentat drept al treisprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat. Dacă tu crezi sau nu în proprietăţile antitraumatice ale *Arnicăi*, asta e treaba ta, dar eu pot afirma fără nici o strângere de inimă că scepticismul tău nu ar fi vindecat-o în nici un caz.

În plus, nu am negat că *Arnica* produce erizipel foarte sever şi chiar periculos. Într-adevăr, sunt conştient de aceasta, am şi văzut acest lucru, şi chiar din propria-ţi gură am să-mi iau al paisprezecelea motiv pentru a fi homeopat.

Caz vechi de *erizipel* vindecat de *Arnica*

La câţiva ani de atunci, un membru eminent al Asociaţiei de Prieteni mi-a scris, spunând că, de câţiva ani, suferea de erizipel al feţei, care apărea când şi când. I-am aplicat *Arnica* în diluţie destul de înaltă şi în doze neregulate şi, imediat după, erizipelul i-a dispărut *şi nu a mai revenit*. Mult după aceea mi-a trimis o scrisoare plină de recunoştinţă, ridicându-mă prea mult în slăvi, pentru că am înţelepciunea necesară să văd că Atotputernicul are legile Lui în terapeutică, pentru călăuzirea copiilor Lui săraci şi bolnavi.

De la tine am luat ideea că *Arnica* produce erizipel; nu voi pune la îndoială afirmaţia *ta*; acum poţi să iei de la mine ideea că *Arnica* vindecă erizipelul, iar aceasta ţi-o ofer drept al paisprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat. *Tu* ştii de latura negativă a *Arnicăi*, cea care e capabilă *să producă* erizipel; *eu* îţi spun de renumele ei bun, şi anume că ea are puterea de a vindeca erizipelul, iar veriga gândirii care completează acest mic lanţ este legea similarităţii, pe care Dumnezeu a pus-o în mintea unuia Samuel, să o explice lumii.

XV

Nu e nevoie să fii atât de furios cu privire la ultimul meu motiv; nu *eu* am făcut ca *Arnica* să crească pe lumea asta; nu *eu* am înzestrat-o cu puterea de a

cauza erizipel; şi nici *eu* nu am fost acela care a descoperit legea terapeutică în discuţie; eu doar folosesc această lege pentru a-mi trata pacienţii, tot aşa cum folosesc utila invenţie cunoscută drept „lingură”, cu care mă înfrupt din supă. Pentru mine este pur şi simplu un mijloc de a ajunge la un bun-sfârşit; nu este nici un hocus-pocus legat de aceasta.

Chiar pe când îţi scriam ultimul meu motiv pentru a fi homeopat, am fost brusc chemat prin telefon la un caz foarte sever de faringo-amigdalită. M-am grăbit la domniţa suferindă şi am aflat că remedii diverse fuseseră folosite în zadar, iar pacienta era tare necăjită, deoarece, de douăsprezece ore, nu putuse înghiţi nici câteva picături de lichid. Nu trecea nici măcar sucul unui grapefruit, iar o manevră eficientă era absolut necesară. I-am dat cinci granule din a treia trituraţie centesimală dintr-un remediu, despre care poate tu nu ai auzit, dar pe care homeopaţii neortodocşi îl numesc extravagant *Baryta carbonica* şi care este acum cunoscut, în general, drept *Carbonatul de bariu*. În aproximativ douăsprezece ore, pacienta a mâncat un bol de pâine cu lapte. Am mai vindecat faringo-amigdalite în acelaşi mod şi înainte şi te rog foarte mult să crezi că acest mic truc a fost făcut şi de alţii de o mie de ori şi, deşi nu este un pont clinic de-al meu, totuşi trebuie să-ţi servească drept al cincisprezecelea meu motiv – şi nu e deloc unul slab, mai ales că domniţa noastră ar depune mărturie cu plăcere în acest sens.

XVI

Îţi aminteşti cazul meu de sughiţ, vindecat de *Natrum muriaticum*? Ei bine, în timp ce mintea mea încă se mai gândeşte la acest minunat remediu, voi aduce în discuţie o altă situaţie rezolvată de el, drept al şaisprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat. În aceasta, poţi iarăşi observa largheţea teoriei similariilor, deoarece acest caz se trage din cazul de sughiţ:

John H., în vârstă de 29 de ani, marinar, a venit la mine pe 21 aprilie 1878 spunându-mi că avusese febră şi friguri de două sau de trei ori pe zi, *cu vărsături apoase*, în Calcutta, în septembrie 1877. A fost internat trei săptămâni pentru aceasta la spitalul din Calcutta şi a luat vomitive, chinină şi tonice. La sfârşitul celor trei săptămâni, a plecat vindecat; dar, înainte să iasă din port, malaria a revenit, sau s-a molipsit din nou, şi a călătorit timp de cinci luni, ca să se întoarcă acasă, în portul Liverpool. În primele trei luni ale călătoriei sale spre casă, avea câte două, trei, patru şi chiar cinci crize pe săptămână şi a luat destul de multă pudră de la căpitan, care era, probabil, coajă de *Cinchona*, din descrierea lui; apoi nu a mai avut febră, şi au survenit următoarele simptome: „Durere în partea dreaptă, sub coaste; nu putea sta pe partea dreaptă; ambele gambe îi erau foarte dureroase la atingere, tari şi înţepenite; piciorul stâng semiflexat, nu putea să-l întindă.” În această stare a fost două luni pe mare şi două săptămâni

pe uscat; şi în această stare a venit la mine, sprijinindu-se într-un băţ şi având dureri mari când se mişca.

Urina era tulbure şi roşie, tranzitul intestinal normal, pielea de un maro deschis iar conjunctivele galbene.

Bea aproape trei halbe de bere zilnic. I-am recomandat să nu-şi modifice acest mod de viaţă până nu se vindecă, iar apoi să bea mai puţină bere. Prima parte a recomandării a urmat-o, după cum am aflat de la fratele lui; despre cea de-a doua parte nu am nici o informaţie.

Cazul de sughiţ are legătură directă cu acest caz, întrucât, evident, avem de-a face cu o simptomatologie controlată de Cinchona. De aceea, i-am administrat *Nat. mur. trit. 6*, şase granule, în apă, din patru în patru ore.

27 aprilie – Durerea din partea stângă şi din picior a dispărut în totalitate în trei zile, iar urina a devenit imediat limpede; dar, în a patra zi, durerea a revenit doar în gamba stângă, care, în ziua aceea, era roşie, dureroasă, umflată, şi cu leziuni cutanate de varicelă. Mergea fără ajutorul băţului.

Tratamentul a continuat.

4 mai – Era aproape bine; simţea doar o durere foarte slabă în gamba stângă, la mers. Arăta şi se simtea destul de bine şi a mers prin cameră cu o uşurinţă perfectă, fără băţ.

A avut un frison în urmă cu câteva nopţi. Continua să transpire în fiecare noapte; de când s-a

îmbolnăvit de malarie, aşternuturile trebuiau schimbate în fiecare noapte.

Tratamentul continuă.

11 mai – Foarte bine.

Te sfătuiesc să studiezi temeinic sarea (n.trad. de bucătărie), din toate punctele de vedere; însă faptul că ea are un efect hipertermic atât de puternic, chiar şi în acest caz de malarie „gâtuită'' de cinchona, o va îndreptăţi cu siguranţă să fie considerată un motiv foarte bun pentru a fi homeopat, mai ales că nu este atât de utilizată în nici un alt domeniu în afara homeopatiei.

XVII

Nu cu mulţi ani în urmă, fiica unui consilier londonez suferea de o îngrozitoare nevralgie de trigemen pe care o acuza de mai mulţi ani, cu unele pauze, dar nici un efort sau cheltuială nu fuseseră făcute pentru a o vindeca. Medicul lor de familie era homeopat, însă nu se descurcase să vindece această nevralgie, deşi s-a consultat cu colegii săi în repetate rânduri, unii dintre ei homeopaţi de renume.

Am descoperit că durerea se agrava la vreme rece şi la mare; se simţea mai bine când era mai departe de mare. Atunci durerea nu era aşa de frecventă şi de severă iar când apărea la ochi, durerea determina lăcrimare. *Natrum muriaticum trituraţia 6X*, de trei ori pe zi, mi-a vindecat tânăra pacientă cam în trei săptămâni;

iar acest efect antinevralgic al *Nat. mur.* trebuie să fie al şaptesprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat.

XVIII

Întrebi cum se face atunci că, în ciuda tuturor meritelor pe care eu le atribui homeopatiei, practicanţii ei sunt „într-o măsură ruşinos de mică”? Îndrăznesc să-ţi spun că a fi în minoritate nu înseamnă neapărat a fi şi în cea care greşeşte.

Să presupun că tu susţii că Pământul se învârte? A fost o vreme când cei care afimau aceasta erau în minoritate şi-i aştepta rugul dacă îndrăzneau să-şi facă publică convingerea!

Tu personal ai dedicat atenţie deosebită „bolilor cardiovasculare” şi te împăunezi (sau, cel puţin, asta mi-a fost concluzia din timpul conversaţiei cu tine) că ştii doar puţin mai mult decât majoritatea oamenilor despre „forţele care asigură circulaţia sângelui”? Exista odată cineva poreclit „circulatorul” – care credea în descoperirea lui Harvey – un epitet foarte critic în „profesia noastră liberală”, cam la fel de rău ca şi „homeopat” acum. Dar l-am auzit eu într-o zi pe un mare orator distrugând acea teorie, exclamând: „ Ei sunt sclavi, care nu îndrăznesc să fie de partea dreptăţii alături de doi sau trei susţinători.” Argumentul tău despre „minoritate” este combătut.

Ei bine, data trecută nu ţi-am scris decât despre unul din efectele *Natrumului muriaticum* şi anume cel *hipertermic* şi ai vrea să ştii dacă acesta acţionează asupra unui centru anume. Nu cunosc exact locul său de acţiune, dar ştiu că adesea poate face ca o persoană, căreia îi este frig şi are frisoane, să se încălzească; iar acesta nu este un lucru mărunt.

Acum câţiva ani, îl îngrijeam pe unul dintre copiii unei văduve din apropierea Londrei şi, deoarece dădusem o lovitură terapeutică destul de frumoasă - *din punct de vedere homeopatic*, prietene! – ea a spus că ar vrea să o ajut pentru nervozitatea sa; şi, când am deschis subiectul, femeia a spus: „Presupun că nu are rost să vă povestesc despre frisoanele mele; nimeni nu le poate vindeca." Se petreceau în felul următor: noaptea, când se ducea la culcare, începea să tremure şi să aibă frisoane, iar pe când se băga în pat şi se întindea, tremura în aşa hal, încât îi clănţăneau dinţii şi patul se zguduia din cauza frisoanelor. Suferea de aceasta de ani de zile şi fusese consultată de mulţi doctori pentru aceste frisoane, dar nici unul nu a putut să le vindece. Femeia mi-a dat cinci exemple de homeopaţi renumiţi care şi-au încercat mâna în acest caz fără nici un rezultat. Unul dintre aceştia a renunţat de atunci la homeopatie şi la tot ce înseamnă ea, după ce mai înainte de aceasta renunţase în mod tacit să mai folosească remediile dinamizate, pe care acum ţine să le şi ridiculizeze. Ba chiar, în ciuda tuturor şi cu toate acestea, *Natrum muriaticum* dinamizat

a vindecat aceste frisoane prompt şi pentru totdeauna. Mult după aceea, doamna aceasta mi-a scris că păstra o sticlă din acest remediu pe poliţa căminului din dormitor, însă niciodată nu a mai avut nevoie de ea.

Declar *Natrum muriaticum* „caloriferul'' meu. Încearcă-l!

XIX

Da, ai perfectă dreptate când spui că *Natrum muriaticum* al nostru este *clorura* voastră *de sodiu*, sarea de bucătătie, şi nu sunt deloc surprins să aflu că tu nu poţi crede că este în vreun fel, un remediu. Mulţi practicanţi ai homeopatiei sunt de aceeaşi părere – dar na! Ce au de-a face *opiniile* tale şi ale lor cu *dovezile* clinice clare? Am vindecat cu *Natrum muriaticum* un număr considerabil de cazuri – frisoane, hipersplenii, gută, constipaţie şi, mai înainte de toate, nevralgii; aşa că ce contează pentru mine ce *credeţi* - tu ori ei - despre asta? Eu AM EXPERIENŢĂ.

Acum aş vrea să-ţi mai prezint o ultimă experienţă de-a mea cu *Natrum muriaticum* care, pe lângă faptul că e foarte ciudată, este şi importantă din punct de vedere practic, iar apoi nu te voi mai deranja cu clasica *mea* sare!

Pot să-ţi relatez totul în doar câteva cuvinte: o doamnă, soţia unui ofiţer, a venit din India ca să o tratez; dificultatea cazului ei consta în faptul că, atunci când

trebuia să meargă cu prietenii soţului ei, care aveau o casă foarte drăguţă lângă mare, în Sussex, se simţea atât de rău, încât nu putea rămâne acolo. „Şi ştiţi”, spunea dânsa, „e tare bine, că pot să stau acolo pe gratis şi pot să folosesc o trăsură şi totul e atât de frumos şi totuşi, sunt obligată să refuz să merg acolo şi mă văd nevoită să stau singură în camere neîngrijite, pentru care bineînţeles că trebuie să şi plătesc.” De ce nu puteţi sta în acelaşi loc cu soţul dumneavoastră? „Oh! Din cauza mării; la fel mă simt şi la bordul unui vas, groaznic de rău.”

Ei bine, refrenul cântecului meu este doar acesta: *Natrum muriaticum trituraţia 6X*. Acesta a infulenţat starea acestei doamne în aşa măsură încât nu numai că ea a putut locui în casa menţionată anterior, ci chiar să se simtă bine la mare.

Acesta este cel de-al nouăsprezecelea meu motiv pentru a fi homeopat şi, dacă îl accepţi, îţi promit să nu te mai deranjez cu nimic altceva despre *clorura de sodiu*, sau *Natrum muriaticum*, după cum este denumit de homeopaţi.

XX

Dacă nu aş fi promis să nu mai spun ceva despre *Natrum muriaticum*, mi-ar fi plăcut să-ţi mai povestesc despre un caz vindecat de el – un caz de cefalee severă – dar trebuie să-mi respect promisiunea. Pot, oricum, să spun doar că doamna era pacienta unui medic - locuiau

amândoi unul lângă altul la mare - domnul acesta îşi bătea joc de observaţiile mele publicate pe tema efectelor obţinute de *Natrum muriaticum* – mai ales că *Nat.mur*. a vindecat-o pe doamnă.

Telle est la vie – medicale. (Aceasta este viaţa – medicală.)

Tânăra soţie a unui moşier a venit la mine, la începutul verii din 1887, cu o puternică durere de cap occipitală, care i-a făcut viaţa amară pentru douăsprezece luni bune; totdeauna se trezea cu ea; durerea era pulsatilă şi, în timpul menstruaţiei, avea şi dureri de cap frontale. Ovarul stâng era un pic umflat şi dureros. *Thuja occidentalis*, într-o diluţie destul de ridicată şi în doze neregulate, a vindecat-o imediat. Doamna a aşteptat trei luni, să vadă dacă vindecarea era reală, iar apoi, ca mulţumire, mi-a trimis o scrisoare plină de recunoştinţă.

Te rog primeşte aceast caz de cefalee vindecată de *Thuja 30*, ca al douăzecilea meu motiv pentru a fi homeopat.

XXI

Spui: „ Ultimele tale scrisori par să intenţioneze să arate că homeopatia ta este superioară celei ale co-practicanţilor tăi."

Ei bine, asta nu a fost intenţia mea în mod cert, ci am vrut, mai degrabă, să arăt că ceea ce oamenii cred nu

are nimic de a face cu dovezile; de exemplu voi, alopaţii, luaţi în râs homeopatia, dar acest sistem medical este valabil oricum. Mulţi practicanţi ai homeopatiei ridiculizează unele dintre cele mai extraordinare triumfuri clinice ale acelstui sistem, din care, de altfel, şi ei fac parte. În ambele cazuri se face aceeaşi greşeală: ambii presupun copilăreşte că *puterile lor* constituie limitele posibilului. Eu, pur şi simplu, încercam să demonstrez cât de falsă este judecata lor; iar acesta este un lucru important, deoarece cei mai mari duşmani ai homeopatiei sunt, adesea, proprii practicanţi, cei slabi de inimă sau incompetenţi. Pentru a-ţi explica pe larg ceea ce am vrut să spun, permite-mi să-ţi prezint, drept al douăzeci şi unulea meu motiv, un caz de

Menoragie de 15 ani vindecată de *Phosphorus*

Doamna avea 51 de ani şi astfel poţi s-o numeşti metroragie, dacă preferi, însă nu fusese nici o pauză între menstre, care erau încă regulate. A venit la mine în octombrie 1882 şi mi-a povestit necazul ei, care se declanşase de la o pierdere de sarcină de acum 15 ani. Sângerase adesea şi la naşterile pe care le avusese. *Phosphorus 200* a vindecat-o. A slăbit mult în talie şi se simţea „ca o domnişoară". I-am prescris şi alte remedii intercalate – *Lachesis, Ferrum, Thuja* şi *Arnica*, dar *Phosphorus* a fost cel care a vindecat hemoragia, eu fiind nevoit să mă întorc la el în trei cazuri izolate, cu interval

de luni între ele, iar ultima dată am folosit *Phos.*, potenţa 100.

Acum am făcut referire la acest caz, deoarece este teribil şi strict homepatic şi, cu toate acestea, majoritatea practicanţilor homeopţi din lumea aceasta nu cred în aşa-numitele diluţii înalte; şi, în ciuda acestui fapt, acest caz a fost vindecat cu astfel de diluţii. Înseamnă că ori eu greşesc, ori ei. Doamna, care a fost astfel vindecată, ţi-ar râde în nas, dacă i-ai cere să creadă că a primit de la mine altceva decât remedii foarte puternice. Şi, într-adevăr, ele au fost foarte puternice. Şi gândeşte-te doar la câte *Picături de oţel* şi *tonice* luase ea degeaba în timpul celor cincisprezece ani de sângerare!

XXII

Îmi spui că m-ai înţeles greşit, căci întotdeauna ai crezut că sunt „unul care administrează doze foarte mari, pentru un homeopat”? şi că *Phosphorusul*, pe care l-am amestecat într-un pahar pentru mătuşa ta, chiar a „fumegat”!

Perfect adevărat; nu pot discuta cu tine posologia homeopatică (sau, dacă vrei, posologia *mea*), dar îţi voi da regula mea: *Doza depinde de gradul de similaritate*; cu cât similaritatea este mai mare, cu atât mai înaltă devine diluţia şi cu atât mai puţin frecventă administrarea; cu cât este mai scăzut gradul de similaritate, cu atât este mai joasă diluţia şi repetiţia dozelor mai frecventă. Scala

mea de doze merge de la câteva globule din diluţia de 200 la intervale de opt zile până la cea de jos, şi anume la zece picături din tinctura-mamă (a remediilor slabe, fireşte) de patru ori pe zi.

Dozarea este, cel mai adesea, la fel de importantă ca şi remediul, iar diluţioniştii tăi, care administrează numai potenţe joase, respectiv numai înalte, sunt practicanţi chiori, bineînţeles regi printre orbi, adică printre alopaţi.

E vina ta că am atins problema contrariată a dozelor, care reprezintă pentru homeopatie cam acelaşi lucru ca şi eterna controversă irlandeză pentru politica britanică.

Cel de-al douăzeci şi doilea meu motiv pentru a fi homeopat este unul pe care l-am publicat acum câţiva ani sub titlul

Caz de exostoză - *osteofit calcaneu drept* vindecat de *Heclae lava*

Doctorul Garth Wilkinson a mers odată în vacanţă în Islanda şi a observat că animalele, care păşteau în zonele unde cădea cenuşa cea mai fină a muntelui Hecla, aveau maxilarele imense şi alte exostoze. Fiind un adept al sistemului medical ştiinţific fondat de Samuel Hahnemann, a adus acasă nişte *Heclae lava,* iar aceasta a fost deja folosită cu succes pentru vindecarea afecţiunilor similare cu cele pe care le putea provoca.

Pe 3 iulie 1880, o tânără de 15 ani a intrat sub observaţia mea, având o exostoză - osteofit calcaneu drept, oarecum mai mică şi un pic mai plată decât o jumătate de coajă de nucă, uneori dureroasă. Din celălalt punct de vedere, pacienta era sănătoasă şi bine hrănită, însă dinţii ei nu erau într-o stare chiar atât de bună. Devenea melancolică iarna şi suferea, de asemenea, foarte tare de degerături atât pe mâini, cât şi pe picioare, dar mai grave pe mâini.

Rp/ *Heclae Montis lavae* trit. 2, şase granule, de trei ori pe zi.

17 iulie. Exostoza era, fără doar şi poate, mai redusă şi nu mai durea deloc.

25 septembrie. Exostoza a dispărut în totalitate; comparate, cele două călcâie nu se mai putea sesiza vreo diferenţă între ele.

S-a demonstrat că *Heclae lava* conţine siliciu, aluminiu, calciu şi magneziu, cu puţin oxid feric. De aceea, nu suntem surprinşi că poate produce şi vindeca exostoza.

Frate alopat, aceasta este ştiinţa în terapeutică; ce ai *tu* mai bun, ca să-i iei locul? Dai medicamente pentru resorbţie şi ungi zona cu iod? Ce garanţie poţi să-mi dai că aceste medicamente pentru resorbţie nu vor reduce pancreasul sau unele glande, în locul exostozei?

Sau eşti şi tu adeptul principiului *tău*: *Contraria contrariis curantur*? (Contrariul vindecă contrariul) Atunci te rog frumos să-mi spui *care* este contrariul unei exostoze?

XXIII

Cu privire la remarcile mele din ultima scrisoare, cu excepţia uneia, cum că atâţia practicanţi ai homeopatiei nu cred în aşa-numitele diluţii înalte, aş vrea să mai adaug un cuvânt sau două, căci văd în răspunsul tău (doar în scrisul de mână) că ai înțeles greşit mesajul. Nu am vrut să spun că nici unul dintre medicii homeopaţi nu crede în diluțiile mai sus menţionate, ci numai o mică parte din ei, poate cam o pătrime ,în această ţară. În plus, vindecarea hemoragiei, pe care am realizat-o cu *Phosphorus*, nu este doar „un caz izolat de acest gen", ci unul din multe altele; de fapt, statistici ale unor asemenea cazuri au fost publicate în literatura homeopatică cu mulţi ani înainte ca eu să ştiu ceva despre acest subiect. Uiți, evident, că eu evit să îmi iau motivele din literatura noastră de specialitate.

Şi, în caz că ai putea crede că aceeaşi limitare se aplică şi în folosirea *Heclaei lava* pentru exostoză, am să-ţi spun că poţi găsi în literatura noastră alte cazuri, mai spectaculoase decât acesta al meu şi – ca să nu zici că a fost mâna soartei – un doctor din Dublin şi-a vindecat calul de o exostoză mare, utilizând acelaşi remediu!

Drept al douăzeci şi treilea meu motiv pentru a fi homeopat, dă-mi voie să citez un

Caz de *exostoză craniană* vindecat de *Aurum. met.*

Cazul a fost publicat cu multă vreme în urmă, aşa că nu te voi mai deranja cu detalii: e suficient de spus că bărbatul, care avea excrescenţa osoasă la nivelul craniului, a fost vindecat de mine complet şi pentru totdeauna cu *Aur metalic* în preparaţie homeopatică. Nici acesta nu este un caz izolat de această natură; acest lucru s-a realizat de multe ori înainte, în ultimii cincizeci de ani şi chiar înainte.

XXIV

Sunt foarte nerăbdător să-ţi arăt diferenţa dintre vindeacarea unui caz în mod empiric şi vindecarea şiinţifică - ca să spunem aşa, homeopatică; pentru aceasta voi apela la o lucrare, pe care am publicat-o odată despre *Aralia*, care va fi, de asemenea, şi al douăzeci şi patrulea meu motiv pentru a fi homeopat. O aleg pe aceasta, deoarece tu pari să consideri „izolate" cazurile mele, prezentate separat.

Tusea Araliei

Aralia racemosa nu este un remediu homeopatic acceptat, iar Dr. Allen nu a inclus micul proving al doctorului Jones în *Enciclopedia* lui, ci a pus-o în Appendix.

Dr. Hughes acum a mai adăugat-o în lista din cartea lui binecunoscută, *Farmacodinamia*, însă doar ca un remediu suplimentar. Se pare că *Aralia* îşi face loc timid în marea noastră famile de remedii. Nu cunosc nici o experienţă clinică, în care ea să fie folosită, în afară de ceea ce găsim în *Terapeutica* lui Hale.

Se pare că această plantă are o reputaţie grozavă în Statele Unite ca remediu pentru tuse, iar profesorul E. M. Hale spune foarte clar că ne putem aştepta ca ea să aibă cel puţin o afinitate specifică pentru organele respiratorii. Oamenii simpli au descoperit cumva că „ţepii” sunt buni pentru tuse; Hale a reţinut aceasta. Un pas în faţă este făcut de Dr. S. A. Jones care, în 1870, a făcut dovada acestui fapt, aceasta ridicând leacul popular pentru tuse din empirismul util la baza ştiinţifică a inducţiei lui Hahnemann.

S-a întâmplat ca, acum şase sau şapte ani, să citesc proving-ul lui Jones în *Noile remedii* ale lui Hale şi am fost foarte surprins de caracterul tusei. Mă gândesc că ceea ce l-a ajutat să mi se imprime în minte a fost faptul că, în acea perioadă, aveam în grijă o doamnă care suferea de o tuse ce se instala după ce pacienta se

întindea în pat noaptea. Mă muncisem de zor cu această tuse şi nu reuşisem să o vindec; aşa că am dat vina pe casa în care locuia doamna şi pe apropierea ei de un pârâu ascuns frumuşel între sălciile din zonă. I-am administrat *Hyoscyamus*, *Digitalis* şi o serie de alte remedii, însă tusea nu ceda sub nici o formă. E nevoie să mai spun povestea sentimentală, cum că pacienta şi-a pierdut încrederea în doctorul ei (adică în cel ce scrie) şi în mult-lăudata lui metodă şi că a început să amenințe că se tratează singură cu medicamentele vracilor şi amestecuri de sedative alopatice împotriva tusei? Normal că m-am simţit umilit şi, de aceea, m-am hotărât să citesc *Materia Medica* ceva mai silitor. Era destul de evident că tusea putea fi vindecată, căci, la cea mai atentă examinare, nu se găsea nimic altceva în afară de câteva raluri umede, care erau în concordanță cu cantitatea moderată de expectorație.

Greşelile sunt foarte instructive uneori.

Chiar după ce mi-am primit *conge-ul* de la această doamnă, citeam *Noile remedii* ale lui Hale şi am dat peste proving-ul doctorului S. A. Jones cu privire la *Aralia racemosa*, în care el spunea: „La ora trei după-amiază am luat zece picături din tinctura-mamă în două uncii de apă. O carte interesantă m-a făcut să uit de *doza* mea. Evenimentele nopţii mi-au ţinut mintea trează foarte eficient."

El continuă, spunând că, la miezul nopţii, s-a retras să se odihnească şi se simţea bine, ca de obicei, dar „nici nu s-a aşezat bine, că a avut o criză de astm”.

Am pus cartea jos – lucrarea lui Hale, *Noile remedii*, nu era, pe atunci, chiar atât de groasă cum e acum – şi mi-am spus: „Asta este tusea Doamnei N, chiar aşa se întâmplă. Dânsa se întinde şi imediat începe să tuşească, să aibă o respiraţie anevoioasă şi să-l facă pe săracul ei soţ, care trudeşte de zor, să-şi dorescă să se priceapă a o ajuta”; cel puţin el ar fi putut să-şi dorească aceasta, ca eu să pricep contrariul.

A trecut puţin timp şi cineva a venit să mă roage să-l consult pe unul din copiii doamnei cu tusea, acesta având o eczemă. După ce am scris copilului reţeta obişnuită pentru problema cutanată, am întrebat timid de tuse. „Oh!”, a spus Doamna N., „e la fel de rău ca întotdeauna; le-am încercat pe toate şi nu ştiu ce să mai fac.” M-am aşezat şi am scris:

Rp/ *Aralia racemosa 2X*, iar pacienta s-a vindecat *cito, tuto et jucunde* şi nu pentru că *Aralia* este bună pentru tuse şi pentru că are o afinitate pentru organele respiratorii în special, ci pentru că e capabilă să producă o tuse similară cu cea care trebuia tratată.

Aceasta s-a întâmplat undeva acum şase sau şapte ani şi, de atunci, am vindecat cu *Aralia* acest tip de tuse de fiecare dată când l-am întâlnit şi, dacă ar fi să ghicesc repede, aş spune că aceasta s-a întâmplat de vreo treizeci-patruzeci de ori.

Caz II. - *Tussis Araliae*. – O doamnă a venit la consultaţie astă-vară. Locuieşte în Londra, în West End şi fusese sub tratament homeopatic competent pentru gât şi, cu siguranţă că au fost şi beneficii, totuşi tusea nu o lăsa, aşa încât femeia era pe punctul de a părăsi Londra şi de a se muta în Sud, de unde dânsa provine, iar prietenii săi şi dânsa se temeau să nu păţească ceva la piept. Tusea ei nu era identică cu cea a doamnei N., dar singura diferenţă era că *nu apărea decât după o primă repriză de somn* de durată scurtă. Pacienta se ducea la culcare, simţindu-se destul de bine (la fel se întâmpla şi cu doamna N. şi cu Dr. S. A. Jones), se întindea, adormea, iar, *după un somn scurt*, se trezea cu un atac puternic de tuse, care dura o oră sau mai mult.

Aralia 3X a vindecat-o complet în trei zile, iar doamna a renunţat de tot la ideea de a se mai întoarce în Sud.

Caz III. – *Tussis Araliae*. – Un copil care încă nu împlinise şase ani, avea crup laringeal cu tuse declanşate de vremea rece, care cedau, de obicei, la *Dulcamara*. Ocazional, rămânea o tuse nocturnă, descrisă în cazul II, adică se ducea la culcare, se întindea în pat, adormea şi îndată se trezea cu un acces violent de tuse. Iniţial, înainte să mă gândesc la *Aralia*, am încercat în zadar cu *Hyoscyamus*, *Gelsemium*, *Aconitum*, *Spongia*, *Hepar*, *Dulcamara*, *Phosphorus* şi *Bryonia*. Faptul că tusea apărea devreme în noapte m-a determinat mai apoi, să încerc *Aralia*, care s-a dovedit a avea un efect prompt.

Caz IV. – *Tussis Araliae*. – Un domn astmatic, în vârstă de 50 de ani, cu emfizem pulmonar în formă medie, era demult în îngrijrea mea. La început, rămânea aproape fără aer la efort şi avea importante atacuri de dispnee nocturnă cu tuse. O serie prelungită de tratament prin plimbări l-a vindecat parţial, într-un final, dar, când răcea, pacientul avea atacuri de catar bronşic, cu *tuse care apărea noaptea devreme*.

Ar fi plictisitor să vă prezint tratamentul acestui caz întreg, însă ar fi suficient de spus că el a conatat, în principal, în antipsorice şi medicamente pentru susţinerea ficatului.

Într-o zi, acest domn mi-a spus că şi-ar dori să-i dau un remediu *pentru tusea lui*, pe care să îl aibă noaptea lângă pat, pentru că, altfel, când răcea (cum era şi atunci), se ducea la culcare destul de bine, adormea şi se trezea deodată cu o criză violentă de astm, care dura, mai mult sau mai puţin, între o oră şi două; apoi expectora puţin şi adormea la loc.

I-am prescris o cantitate foarte mică de pudră de *Aralia 3X, pro re nata*. Data următoare când am avut ocazia să-l văd pe acest domn, dânsul a exclamat: „Am crezut că pudrele acelea mă omoară. Am luat o doză, aşa cum mi-aţi recomandat, iar tusea a devenit mult mai violentă decât a fost vreodată, dar curând s-a oprit şi nu a mai revenit de atunci."

Domnul păstrează, de atunci, lângă pat, puţin din aceste pudre, care l-au ajutat în diverse ocazii, fără să

dea greş până acum. Nu a mai avut altă agravare de atunci.

Aceste cazuri sunt doar exemple, dar ele oferă o lecţie folositoare; a prezenta mai mult de atât ar fi plictisitor.

Se va vedea că *Aralia*, deşi este un remediu nou, e un prieten relativ vechi de-al meu şi pot să-l recomand cu încredere pentru *tuse care apare noaptea devreme, iscată imediat ce pacientul se întinde în pat*, ori, MAI FRECVENT, *după o primă repriză de somn, înainte de miezul nopţii.*

Tusea profesorului Samuel Jones apărea imediat după ce se culca, dar trebuie reţinut faptul că el nu se ducea la culcare înainte de miezul nopţii, pe când toţi pacienţii mei – cred – adormeau înainte de douăsprezece noaptea. Dintr-o experienţă destul de largă cu privire la *Aralia*, ca remediu pentru tuse, am tras concluzia că este homeopatică pe motivul *orei apariţiei tusei* şi *al poziţiei culcate a pacientului*.

Nu cred să aibă *vreun efect* asupra tusei care apare *la orice oră* când pacientul se întinde; nu ajută nici unei tuse provocate de relaxarea vălului palatin; nici nu va vindeca, din câte ştiu, vreo leziune pulmonară mai serioasă decât iritaţia bronşică şi catarul. Şi, mai mult ca sigur, *nu e bună de nimic* pentru dispneea şi tusea adevărată din astm, care apar după miezul nopţii sau mai târziu, la ora două sau trei. În aceste cazuri, am administrat-o degeaba. Dar, pentru tipurile de tuse prezentate mai devreme, este un *remedium probatissimum*.

Aici vedem pentru a mia oară exactitatea ştiinţei noastre homeopatice. În concluzie, mulţumirile mele profesorului Hale, pentru că mi-a prezentat un prieten drag mie acum - *Aralia* şi, profesorului Samuel Jones, recunoştinţa mea profundă, pentru că m-a adus mai aproape de cunoaşterea ei ştiinţifică. În calitate de homeopaţi, le suntem datori cu recunoştinţă adâncă proverilor de remedii.

XXV

Pot fi în jur de trei ani, sau cam aşa ceva, de când a căzut în sarcina mea să-mi dau cu părerea despre starea unui domn de vârstă medie, rezident în Londra, despre care se credea că era pe moarte. Domnul nu prea avea încredere în vreun medic, sau în vreo ştiinţă de acest gen şi de mulţi ani se tot perindase de la un doctor la altul, în încercarea de a-şi soluţiona problema gravă de inimă şi dispepsia teribilă. Alopaţii îl ajutaseră foarte mult per total, credea el, însă efectele benefice nu duraseră mult. Prescripţiile dovedeau că fusese diagnosticat corect şi tratat destul de bine, dată fiind poziţia lor. A primit pe rând întăritoare, preparate pe bază de iod, antacide şi tonice, dar boala lui – *anevrism de aortă* – s-a înrăutăţit.

Homeopaţii îl trataseră simptomatic – iar pacientul avea o grămadă de simptome – şi, o dată sau de două ori, dânsul chiar a crezut că s-a vindecat pentru

o zi sau două, însă după aceea s-a simţit deodată la fel de rău ca întotdeauna – anevrismul său bineînţeles că s-a extins.

Când l-am văzut prima dată, părea că trage să moară şi primise ultima împărtăşanie.

După ce i-am parcurs cazul cu atenţie şi după ce am luat în consideraţie starea ţesuturilor şi a organelor lui, precum şi întinderea anevrismului, pe atât cât aceasta putea fi estimată, am emis ipoteza – ca părere a mea – că el ar putea să-şi revină lent şi, eventual, să se şi vindece.

Acel domn s-a căsătorit între timp şi, deşi anevrismul său nu a dispărut încă de tot, cedează încet la tratamentul homeopatic, aplicat conform simţului practic al diagnosticării.

Principalele remedii au fost *Aurum met., Chelidonium majus, Carduus, Ceanothus, Glandium quercus, Aconitum, Ferrum, Cactus grand.*, şi *Baryta muriatica*, primul menţionat şi ultimele patru fiind curative în mod direct – şi specific. Cunoştinţele mele despre folosirea *Bariumului* se datorează doctorului Flint, iar aceasta nu este prima sau a doua ocazie când homeopatia vindecă anevrismul.

Acum câteva zile, mi-am văzut pacientul plimbându-se pe stradă cu soţia lui şi am fost destul de surprins de faptul că arăta sănătos şi roşu în obraji. Puterea homeopatiei asupra anevrismului îmi oferă al douăzeci şi cincilea meu motiv pentru a fi homeopat –

iar aceasta mă aduce exact la jumătatea drumului printre cele cincizeci de motive. Poţi, până acum, să-ţi imaginezi o mai mare consideraţie pentru homeopatie sau poţi să justifici altfel *toate* motivele mele? Cel puţin începi să înțelegi că afirmaţia mea, când eram acasă la unchiul tău, nu era lăudăroşenie, ci o simplă prezentare a faptelor. Te rog frumos să înțelegi că eu nu am nici cea mai mică dorinţă să te fac, pe tine sau pe altcineva, homeopat; aceasta nu are nici o importanţă pentru mine. Nici nu va conta vreun pic pentru adevăr: adevărul va continua să existe foarte bine şi fără vreunul dintre voi.

De asemenea, nici nu anticipez vreun anumit lucru bun din toată această măzgăleală a celor cincizeci de motive adresate ție; o fac doar pentru a-mi întări poziția şi pentru a da o palmă ironiei batjocoritoare a alopatiei.

XXVI

Te plângi că îmi permit prea mult abuz şi că sunt combativ fără nici un motiv. Poate că este aşa. Dar nu tu ai avut impertineța să-i numeşti pe homeopaţi „şarlatani”? Tu, care nu ştii nimic despre ceea ce fac ei! Şi încetaţi, alopaţilor, să-i mai atacaţi şi să-i defăimaţi pe homeopaţi zi de zi!

Voi, alopaţii, depuneţi mărturie falsă împotriva colegilor voştri homeopaţi în fiecare zi – te-am auzit odată la masă, spunându-i mătuşii tale: „Oh, da,

matuşică, ia câteva din micile tale pilule homeopatice, *n-or să-ţi facă nimic!"*

Ai spus că trebuie să-ţi dau cele cincizeci de motive ale mele, extrase din experienţa proprie, după cum promisesem, altfel cobor din înălţimea copacului în care am decis să urc.

Ei bine, eu stau foarte ferm pe o creangă mare a vechiului copac al adevărului şi nu mă va izgoni vreodată de aici un ignorant alopat.

Se poate să fi fost acum şase ani, când, o fată neobişnuit de frumoasă şi de dulce, de peste douăzeci de ani şi care locuia într-un oraş provincial important, a slăbit şi devenea din ce în ce mai obosită, având unele simptome ciudate la nivelul gâtului, slăbiciune în spate, iritaţie rectală şi uterină, slăbiciune cu pierdere în greutate. Oamenii nu îşi puteau explica ce se întâmplase cu ea. Ea era dintr-o familie distinsă, o persoană care nu renunţă şi care, dacă datoria o cere, merge înainte până pică; până în acel punct, trăiesc mai mult din dorinţa de a duce totul la bun sfârşit mai mult decât din resursele fizice.

În viaţă, aceste persoane sunt, de obicei, prost înţelese şi, deoarece reuşesc să facă un efort brusc şi bine definit pentru a depăşi un prag dificil *au besoin*, cei care nu cunosc sau care nu analizează situaţia îi consideră pe aceşti oameni puternici, însă ei sunt leneşi sau făţarnici.

„Oh! A avut grijă de nepoatele ei săptămâni întregi şi niciodată n-a apucat nici măcar să se dezbrace,

iar pentru ea nu părea să conteze, te-ar face să crezi că e atât de dedicată; simulează, e doar o faţadă." Dar nu e deloc o faţadă: dacă examinezi ceea ce este în mintea lor, vei descoperi că sfera animalică e aproape în întregime absentă.

Dr. M. Tuttle, vorbind pe această temă, spune:

„Unii oameni pot face cu uşurinţă atâta efort fizic, care pe alţii i-ar omorî. Aceeaşi teorie se aplică şi în ceea ce priveşte activitatea mentală. Cineva ca Gladstone poate efectua o muncă, a cărei simplă încercare de punere în practică ar reduce la tăcere pe oricine altcineva. Dânsul este o persoană cu o minte largă, foarte bine organizată, dar, în afară de aceasta, posedă organele vieţii animalice, bine ehilibrate, care sunt necesare pentru a genera energia, pe care un astfel de creier o poate transforma în forţă intelectuală. Pentru a fi în stare să măsori pe de-a întregul munca unui om, e nevoie să fii un bun animal."

Domnişoara în discuţie se bucura de o excelentă dezvoltare intelectuală, un minunată boltă craniană, dar fără nici o putere occipitală deosebită.

Ei bine, pacienta trecuse printr-un proces în familie şi fusese *afectată*; unii credeau că *cedase psihic*.

O doamnă doctor alopat bună, drăguţă şi blândă, care obişnuia să-i aibă în grijă familia, a consultat-o şi pe ea, diagnostigând-o cu boala lui - pg. la rinichi. I-a spus mamei fetei: „Îmi pare sincer rău că trebuie să vă anunţ că domnişoara -- suferă de o boală de rinichi, care nu poate fi vindecată; trebuie să aveţi grijă de ea; trebuie să

fie îmbrăcată bine în flanel şi să evite aerul rece şi umezeala; cu îngrijire, poate să mai trăiască încă foarte mult, însă nu trebuie să vă aşteptaţi să se însănătoşească."

Familia s-a sfătuit mult şi, întrucât perspectiva era sumbră şi fără speranţă, tânăra a fost adusă la mine.

Homeopatia a vindecat-o în aproximativ opt luni, iar domniţa s-a căsătorit după aceea şi are acum mai mulţi copii zvăpăiaţi, iar ea continuă să se bucure de o sănătate bună. Nici o urmă de albumină nu i s-a mai găsit în urină de aproape cinci ani. Ce a vindecat-o? *Mercurius vivus*. A luat câte două doze pe zi timp de mai multe luni. Nu am nimerit remediul potrivit din prima, la început am încercat două sau trei remedii, fără nici un rezultat.

Acesta este al douăzeci şi şaselea meu motiv pentru a fi homeopat şi el singur este mai mult decât arhi-suficient; şi, dacă va fi voia Domnului să mor în noaptea aceasta, sau să mai trăiesc încă cincizeci de ani, simt că, atâta timp cât trăiesc, este de datoria mea să port lupta dreaptă a homeopatiei, cu toată puterea de care sunt în stare: dacă ar fi să fac mai puţin, m-aş teme că aş muri.

Tinere domn, responsabilitatea de a *nu* fi homeopat este mai mult decât groaznică.

XXVII
Nevralgie post-orbitală cu debut în urmă cu douăzeci de ani

Acesta trebuie să fie al douăzeci şi şaptelea meu motiv pentru a fi homeopat. Acest caz (pe care l-am luat sub observaţie pe 9 ianuarie 1882) este unul foarte interesant sub diverse aspecte. Subiectul, o doamnă din lumea bună, de peste cincizeci de ani, apelase timp de mulţi ani, succesiv, la aproape la toţi oftalmologii de vază din Londra pentru această nevralgie oculară – adică o durere groaznică în spatele ochilor, ce apărea în crize care o ţintuia la pat, în camera ei, zile întregi; unele atacuri durau şase săptămâni. O parte din durerea nevralgică rămânea, oricum, tot timpul. Ochii îi fuseseră examinaţi de aproape toţi oftalmologii notabil din Londra şi nimeni nu putuse descoperi ceva în neregulă din punct de vedere structural, aşa că s-a căzut de acord şi s-a hotărât în mod unanim că este vorba de *nevralgie de trigemen*. Nu s-au folosit deloc tonice, calmante sau metode alternative. Oftalmologii au trimis-o la internişti, iar aceştia înapoi la oftalmologi. Au fost consultaţi răposatul doctor Quin şi alţi homeopaţi foarte bine cotaţi, dar nici unul nu putuse „înţepa măslina".

Într-un sfârşit, nu mai încercase nimc – ani întregi; când avea o criză, doamna rămânea în dormitorul său, la întuneric, cu capul bandajat, plângându-şi soarta. A

exclamat către mine: „Existenţa mea este răstignire pe viaţă!”

Ar fi trebuit să spun din capul locului că nevralgia era precedată şi însoţită de gripă. Per total, aceste accese de gripă şi de nevralgie post-orbitală au condamnat-o să stea în camera ei pentru aproape jumătate de an. În aparenţă, pacienta era sănătoasă, bine hrănită, un pic cam *plinuţă* şi destul de vioaie. Pe un prieten de-al ei, pacient de al meu, îl ajutase homeopatia şi, în consecinţă, doamna venise la mine „dintr-o disperare cumplită”.

Acestea sunt datele simple ale cazului, deşi ele par a fi similare unei adevărate agonii! Acum, despre remediu. Resursele alopatiei fuseseră epuizate şi, în plus, nu aveam nici un pic de încredere în ele; homeopatia – şi, pe deasupra, homeopatia adevărată, întrucât cei consultaţi până acum îşi ştiau meseria – nu fusese nici ea de folos. Metoda de a nu face nimic, acum în mare vogă, nu ajutase nici ea. M-am gândit astfel: această doamnă îmi spune că a fost vaccinată de cinci sau de şase ori şi, datorită faptului că a făcut atâtea vaccinuri, poate să sufere doar de vaccinoză cronică, un simptom principal care poate da naştere la o cefalee ca a dumneaei, aşa că am prescris îndată *Thuja 30*. Vindecarea s-a produs, iar pacienta este şi acum sănătoasă. Nevralgia a dispărut lent; cam în şase săptămâni (pe 14 februarie 1882), am scris în caietul meu de cazuri: „Ochii sunt bine!”

Din cauză că nu am primit nici o veste de la această doamnă de ceva timp, chiar acum îi scriu un

bilet, să o întreb dacă nevralgia a revenit până în prezent (30 decembrie 1882). Răspunsul, pe care îl voi primi, îl voi adăuga.

Bineînţeles, faptul că *Thuja* a vindecat acest caz de nevralgie, prezentă de douăzeci de ani, *nu* înseamnă că, *prin urmare,* doamna suferea de *vaccinoză;* faptul că *Thuja* A VINDECAT–O este indiscutabil, iar teoria mea despre vaccinoză m-a determinat s-o prescriu. Mai mult nu poate fi adăugat. Cel puţin, acest caz trebuie să fie considerat un triumf clinic pentru *Thuja* 30 – la acest capitol, nu mai rămâne loc de contestaţii.

Ca răspuns la întrebarea mea, am primit următoarele:

„ 1 ianuarie 1883.

......M-am simţit mult mai în putere de când v-am călcat pragul şi, cu excepţia unuia sau a două *încercări* de întoarcere a inamicului, chiar am scăpat de durere..”

În momentul în care această carte urma să fie tipărită, doamnei acesteia îi mergea bine din punctul de vedere al nevralgiei sale post-orbitale. După dispariţia nevralgiei, i-am mai dat alte câteva remedii pentru simptome de dispepsie.

XXVIII

Fie ca acest motiv să fie un caz de

Cefalee cronică cu o evoluţie de nouă ani

Domnişoara G-, în vârstă de 19 ani, a venit la prima consultaţie pe 12 martie 1881, plângându-se de atacuri puternice de cefalee, care durau de nouă ani. Mi-a spus că simte ca şi cum partea din spate a capului ei ar fi într-o menghină, apoi durerea se mută în faţă, iar capul îi pulsează, de parcă ar exploda. Tânăra era foarte palidă, iar fruntea îi era lucioasă şi, pe alocuri, maronie.

Aceste „atcuri de durere de cap” apăreau o dată sau de două ori pe săptămână.

Tendinţă spre constipare; menstruaţie regulată; un ulcior vechi, vizibil pe pleoapa stângă; poftă de mâncare scăzută; nu îi plăcea mâncarea din carne; ficatul puţin mărit; a avut o serie de furuncule în toamna precedentă.

Picioare reci, făcea des degerături. Timp de ani întregi, nu a putut merge cu autobuzul sau cu taxiul, pentru că devenea palidă şi i se făcea rău; pielea îi devenea aspră la expunerea la vânt; buzele i se crăpau; uneori, o lua cu leşin.

I s-a administrat *Graphites* 30.

13 aprilie – Apetitul şi stare de spirit mai bune, dar, în afară de acestea, nici o schimbare. Când am întrebat-o de durata durerilor de cap, mi-a spus că ultimele, în afară de cea din urmă, au continuat timp de trei săptămâni – ultima, trei zile. Deasupra ochiului drept avea o zonă roşie şi îndurată; pe faţă are *două sau trei pustule, cu vărful alb*.

A fost vaccinată la trei luni, vaccinată din nou la şapte ani şi apoi la paisprezece. *A avut variolă cam acum zece ani*.

Iată aici un caz care avusese variolă în urmă cu zece ani, sau aşa ceva, căci domnişoara nu putea spune cu certitudine data, şi, pe lângă aceasta, fusese vaccinată de trei ori, ultima dată după ce a făcut variola!

Rp/ *Thija occidentalis 3X*.

Câte cinci picături, în apă, de două ori pe zi.

13 mai – Mult mai bine; a avut doar o durere uşoară de cap, care a durat o oră sau două; zona îndurată de pe faţă nu mai era tare; nu mai avea stări de leşin. Buzele i se crăpau. Pustulele de pe faţă au dispărut, iar pielea s-a curăţat.

Rp/ *Thuja* 12 X, o picătură, la culcare.

17 iunie – I s-a făcut rău în urmă cu două săptămâni şi o zi, având durere de stomac, febră, greţuri şi transpiraţii. Ulterior, i-au apărut pete, ca nişte coşuri – opt pe faţă, una pe fiecare deget şi încheietură, una pe

picior şi două pe spate; la început erau infectate, apoi au supurat pentru cinci zile, au devenit galbene şi apoi au dispărut. Mama fetei spune că simptomele sunt exact la fel ca atunci când pacienta a avut variolă. Durerile de cap erau în regulă până când să apară acest atac.

1 iulie – Evoluţie favorabilă.

27 iulie – Durerile de cap nu au revenit.

24 februarie 1882 – Remediul a avut efect, pentru că tânăra nu a mai avut dureri de cap, iar în rest e bine. Ulterior, a mai primit nişte remedii pentru tumora mică de pe pleoapă şi pentru o exostoză restrânsă, în partea de jos a fălcii, dar nu primise nimic altceva în afară de *Thuja* când a dispărut cefalea, iar următorul remediu nu i-a fost administrat decât după două sau trei săptămâni.

La câteva luni de la această dată, mama şi-a adus fiica la mine doar pentru a-mi arăta cât de bine se simte şi pentru a-şi lua rămas bun de la mine; doi ani mai târziu, am aflat de la mama fetei că tinerei îi era bine în continuare, deci vindecarea este permanentă.

Un element interesant al acestui caz este atacul curios de la începutul lui iunie. Citind despre aceasta, am aflat că a fost o dovadă clară a efectului *Thujei* sau o reacţie generală a organismului, produsă de acest remediu, iar aceasta m-a determinat deseori să urc la a treizecea diluţie, pentru situaţiile ulterioare când am dat

Thuja, deşi am descoperit ocazional că se răspunde mai bine la diluţia a treia zecimală decât la cea de a treizecea.

Însă nu aceasta este ceea ce vreau să accentuez, întrucât acest caz a fost vindecat cu o diluţie joasă, iar, când vindecarea se produce cu ajutorul diluţiilor joase – şi se produce promt, chiar dacă nu într-un mod agreabil, dar bine – nu e neapărată nevoie să se urce pe scara diluţiilor, mai ales dacă încrederea pacientului este suficient de mare.

XXIX

Adenopatie. Condesare pulmonară apicală

Domnişorul C-, în vârstă de 11 ani şi jumătate, a venit la prima consultaţie pe 18 august 1881, plângându-se de tuse, care se agrava la 19,30; tuşea şi ziua, şi în cursul nopţii, însă tusea nu îl trezea. Transpira îngrozitor, cel mai tare la cap, noaptea. În jumătatea superioare a plămânului stâng se auzeau raluri umede, ca nişte pocnituri. Ganglionii limfatici cervicali aferenţi apexului plămânului stâng erau induraţi şi se palpau clar. Avea 33,5 kg. Cicatricile de vaccin erau pe braţul stâng, iar ganglionii aferenţi apexului plămânului drept nu erau induraţi. Indurarea ganglionilor limfatici pe partea stângă laterocervical apare de regula după vaccinare (vaccinarea se face pe acea parte), după cum poate oricine observa şi singur, dacă examinează un

copil *sănătos*, chiar înainte de vaccinare şi oricând după aceea. Spun *„oricând după aceea"*, pentru că acest fapt persistă, în general, mult timp, dacă nu este vindecat printr-o metodă medicală.

Rp/ *Thuja* 30, de trei ori pe zi.

27 august – Cu tusea era bine, dar transpiraţiile continuau să persiste. S-a oprit administrarea remediului.

6 septembrie – Examinarea atentă a toracelui arata lipsa ralurilor; tusea dispăruse, transpiraţiile la fel; ganglionii limfatici cervicali *nu* se mai palpau. Băiatul cântărea acum 35,5 kg, deci se îngrăşase 2 kg de când a luat *Thuja*.

Sarcină îndeplinită.

Băiatul fusese la şcoală şi fusese trimis de doctorul şcolar acasă, la părinţi, din cauza tusei lui persistente şi pentru că simptomele sale generale erau îngrijorătoare. Mie mi s-a părut stadiul iniţial al unei tuberculoze pulmonare. Bineînţeles, faptul că băiatul s-a îngrăşat acasă, imediat ce s-a întors de la şcoală, nu se datorează neapărat remediului; poate că şi viaţa trăită acasă i-a îmbunătăţit nutriţia, în general, şi poate că a influenţat, de asemeanea, dispariţia condensării pulmonare apicale, a tusei şi a transpiraţiilor. Dar ce este răspunzător pentru dispariţia induraţiei ganglionilor cervicali?

XXX

Sigur vei înţelege că ceea ce eu înţeleg prin vaccinoză nu are nepărată legătură cu homeopatia, *Thuja* fiind elementul homeopatic al cazurilor.

Drept al treizecelea motiv pentru a fi homeopat, îmi vei permite să citez un alt caz de *Thuja* – şi anume:

Acnee a feţei şi a nasului, însoţită de *dermatită nazală*

O tânără domniţă, în vârstă de aproape 20 de ani, a fost adusă la mine de mama ei, pe 28 octombrie 1882. Pacienta avea un nas roşu, plin de coşuri, nu ca nasul roşu al .... sau ca cel datorat dispepsiei sau ca o dantelă bătută, ci dermatită nazală cu coşuri, ca nişte cruste, care se întindeau de la nas la obraz, mai mult ca o acnee. Dermatita nazală era dispusă în şa. Bineînţeles că era neplăcută la modul dureros şi umilitor, atât pentru o domnişoară de douăzeci de ani, care, de altfel, era drăguţă, dar şi pentru prietenii ei; de fapt, era probabil să-i strice planurile viitoare în vederea căsătoriei, mai ales că problema exista deja de şase ani şi nu dădea semne de dispariţie. Tânăra se mai plângea şi de constipaţie persistentă. De obicei, coşurile de pe nas şi de pe faţă aveau un capăt mic, alb.

Rp/ *Thuja occidentalis* 30.

30 noiembrie – Coşurile de pe faţă erau în mod cert mai bine. Nasul mai puţin roşu. Constipaţia nu s-a ameliorat deloc.

Rp. *Thuja occidentalis* 100.

3 ianuarie 1883 – Faţa era curată! Mama ei a exclamat cu recunoştinţă: „Fata e minunat de bine!" Am întrebat-o pe tânără care dintre pulberi i-au făcut *cel mai bine*; ea a zis: „*ultima*". Pielea de la nivelul nasului era normală, dar constipaţia era la fel şi, din acest motiv, pacienta a rămas încă sub tratament.

Faptul că *Thuja* a vindecat acest caz este indiscutabil.

XXXI

Nevralgie oculară dreaptă

Domnul - , un gentleman cu poziţie şi avere, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, a venit să-l consult pe data de 28 iunie 1882, pentru nevralgie oculară dreaptă.

Se plângea de durere aproape constantă în ochiul drept încă de la Crăciunul din 1881, adică acum vreo şase luni. Avusese nevralgie la cap şi la umeri în 1866 şi atâta morfină îi fusese injectată în umeri de către un doctor din Scoţia, încât era să-l omoare; şapte sau opt ore a fost între viaţă şi moarte.

La nivelul ambelor gambe pe faţa anterioară şi între degetele de la picioare, avea o erupţie maronie, ca o unei eczemă, pruriginoasă. Nevralgia ochiului drept, pentru care venise la mine, este deranjantă atât ziua, cât şi noaptea, însă era agravată noaptea. Domnul (acum Sir William) Bowman îi examinase ochiul şi declarase că era nevralgie, iar ochiul era normal. Domnul White Cooper făcuse acelaşi lucru.

Când l-am întrebat când a fost vaccinat ultima oară, a părut foarte speriat şi a bâlbâit repede: „Nu aş mai vrea să fiu vaccinat."

„De ce?"

„Am fost tare dărâmat ultima dată când am făcut un vaccin; de fapt, m-am simțit groaznic de rău timp de aproape o lună" şi iarăşi a protestat în grabă că nu ar vrea să fie vaccinat din nou. Vaccinarea care l-a făcut să se simtă aşa de rău s-a întâmplat ori în 1852, ori în 1853.

Mi s-a părut că acesta este un caz de nevralgie datorată vaccinării şi, în consecinţă, i-am dat *Thuja 30*, în doze neregulate. Aceasta s-a petrecut pe 28 iunie 1882.

8 iulie – Doar o durere uşoară după prima pulbere. Am repetat acelaşi remediu.

Vindecarea s-a dovedit a fi permanentă şi este interesantă din punctul de vedere al rapidităţii, cu care remediul *cel mai asemănător* poate vindeca o nevralgie.

XXXII
Oniconichie

Pe 22 decembrie 1882, o tânără de 26 de ani a venit în grija mea pentru oniconichie la degetele de la mână. În mod normal, o tânără de vârsta ei nu este indiferentă cu privire la aspectul unghiilor sale. Unghiile dânsei erau crestate destul de adânc şi, pe lângă aceste crestături, prezentau pete negre în stratul de dedesubtul celui protector, acestea ajungând până în carne. Ocazional, leucoree foarte slabă. A avut varicelă, la 11 ani. Pe umeri, avea o erupţie papulo-maculară, cu un vârf alb. Petele negre au apărut în urmă cu 18 luni.

I-am prescris *Thuja 30*.

19 martie 1883 – A luat *Thuja 30* trei luni. După două săptămâni de la prima administrare, petele negre de sub unghii au început să dispară, iar acum dispăruseră.

Nu te voi mai deranja cu alte motive legate de acţiunea terapeutică a remediului *Thuja*.

Vrei să ştii dacă eu chiar susţin că homeopatia poate vindeca, cu remedii, cataracta. Ştii foarte bine că acesta a fost mărul discordiei pentru mine, timp de un număr de ani; însă voi reveni la aceasta.

XXXIII

Propun ca cel de-al treizeci şi treilea meu motiv pentru a fi homeopat să fie un caz de cataractă, vindecat cu remedii. Într-una din scrisorile tale, spuneai că ai vrea să-l vezi pe omul care poate rezolva un caz de cataractă senilă, folosind remedii. Ei bine, îţi voi povesti cum am procedat eu.

Limitele curabilului şi ale incurabilului nu sunt trasate prin linii clare; ceea ce astăzi este incurabil poate fi curabil mâine, iar ceea ce noi, generaţia aceasta, considerăm a fi incurabil poate fi socotit foarte maleabil la tratament în generaţia următoare.

Cu ani în urmă, pe când colindam spitalele, am fost învăţat că, în privinţa cataractei, singura soluţie este operaţia; la câteva luni de atunci, am petrecut puţin timp la un spital oftalmologic excelent din capitală, şi am descoperit că acesta este în continuare singurul lucrucare se predă, - şi anume, dacă ai cataractă, nu ai nici o speranţă decât să orbeşti şi apoi să încerci să-ţi recapeţi vederea prin îndepărtarea cristalinului.

Pe 28 mai 1875, am fost chemat să văd o doamnă, care suferea de conjunctivită acută. Aceasta m-a informat că prietenul dumneaei, doctorul Mahony, din Liverpool, îi recomandase să încerce homeopatia când va mai avea nevoie de ajutor medical şi că, de asemenea, îi menţionase şi numele meu. Ea părea mai degrabă ruşinată să apeleze la o disciplină a lui Hahnemann, şi a

fost foarte atentă să îndrepte toată vina spre doctorul Mahony; pentru că, spunea ea, nu ştia nimic despre asta. Pacienta mea era într-o cameră întunecată şi, din această cauză, nu am putut să văd ce fel de femeie era; dar curând am aflat că dânsa era văduva unui demnitar indian, că petrecuse mulţi ani în India, unde avusese conjunctivită de foarte multe ori şi că, de obicei, se întâmpla să aibă această afecţiune o dată sau de două ori pe an sau chiar mai des, de atunci. În general, dura câteva săptămâni, după care se ameliora; nici un fel de tratament nu părea a fi de vreun folos. Dacă eu credeam că homeopatia o va putea ajuta? Am răspuns că vom încerca.

Am făcut o încercare de a examina ochiul, ridicând una din draperiile veneţiene, ca să las lumina să pătrundă, iar apoi am elevat pleoapa; însă fotofobia şi blefarospasmul erau atât de mari, încât abia am reuşit să observ că ochiul drept era o masă roşie şi umflată, în timp ce ochiul stâng era, prin comparaţie, doar puţin afectat; de fapt, un caz de oftalmită. O examinare mai detaliată era imposibilă, pentru că durerea era atât de puternică, încât pacienta ţipa ori de câte ori i se îndrepta spre ochi o sursă de lumină. Am reţinut simptomele principale, mai ales faptul că inflamaţia era localizată în special la ochiul drept, şi am mers acasă, unde am rezolvat ecuaţia homeopatică; vroiam neapărat să aibă succes, în consecinţă am dedicat aproape jumătate de oră

diagnosticului diferenţial al remediului. Remediul pe care l-am ales a fost *Phosphorus*.

Rp/ *Phosphorus* 1*X*, o doză din oră în oră.

Aceasta ar fi *aproape* a suta parte dintr-o granulă de *Phosphorus* într-o doză sau poate chiar mai puţin.

Am vizitat-o şi în ziua următoare, la vreo optsprezece ore după prima consultaţie, iar pacienta a deschis uşa , ţinând mâna uşor streaşină la ochi şi fiind în stare să suporte bine o cantitate moderată de lumină. Inflamaţia aproape că trecuse; în ziua următoare, trecuse de tot.

Uimirea pacientei era, într-adevăr, mare; în toţi aceşti douăzeci de ani de atacuri oftalmice de acest gen, doamna suferise mult şi fusese la mulţi doctori, înclusiv oftalmologi londonezi, pentru a se trata, însă fără nici un rezultat. Şi, totuşi, fusese tratată *activ*, şi nu lipsiseră medicamelntele şi lipitorile şi nici competenţa medicală; dar ceea ce lipsea, în terapeutica lor, era singurul lucru necesar... LEGEA SIMILARIILOR.

Cum de am putut eu, care nu am cunoştinţe *deosebite* despre ochi sau despre bolile lui şi nici experienţă practică ieşită din comun, să-i întrec astfel pe specialiştii şi pe oameni cu experienţă de trei ori mai multă decât a mea?

A fost, oare, o mai mare pricepere, o înţelegere mai bună a bolii, o investigare mai atentă a cazului? Nici vorbă... A fost pur şi simplu legea similariilor, pusă cu răbdare în practică.

Dragul meu *confrate alopat*, DE CE eşti atât de modest, încât ne dai nouă, homeopaţilor, avantajul enorm asupra a ceea ce e *mai bun* în tine? Orice homeopat neînsemnat David poate învinge un „uriaş'' alopat, dacă rămâne fidel Materiei Medica a lui şi *indicaţiilor lui Hahnemann*. Dacă ar fi ca noi, homeopaţii, să facem din arta noastră un secret, ai face petiţie la guvern să o cumperi de la noi!

Dar să revenim la oile noastre. Pacienta mea a fost, bineînţeles, foarte recunoscătoare şi a spus: „Dacă aceasta este homeopatia, mă întreb dacă ar putea să îmi vindece cataracta?"

Acum, examinând ochii cu oarecare atenţie, se poate observa imediat că existau zone opace la nicelul cristalinului, mai pronunţate la ochiul drept. Doamna m-a informat, mai apoi, că avea cataractă de câţiva ani şi că aştepta ca aceasta să ajungă în stadiul în care să poată face operaţia. Mai fusese la doi oftalmologi londonezi în legătură cu aceasta şi amândoi căzuseră de acord în privinţa diagnosticului şi a pronosticului, precum şi asupra tratamentului operator. Aşteptase un an, după care se dusese din nou la unul dintre aceşti chirurgi oftalmologi, şi i se spusese că totul progresa în mod satisfăcător, dar lent; se estima că se poate să mai treacă încă doi ani pentru ca operaţia să fie posibilă. De asemenea, vederea îi devenea treptat din ce în ce mai slabă, iar doamna nu-şi putea vedea în oglindă cărarea părului si nu putea citi inscripţiile de pe vitrinele

magazinelor sau pe cele de pe autobuzele care treceau pe stradă; vedea mai bine în amurg decât în plină zi.

Ca răspuns la întrebarea ei referitoare la posibilitatea de vindecare cu remedii a cataractei, i-am spus că nu am nici un fel de experienţă proprie în acest domeniu în afară de un caz, şi m-am gândit că, din punct de vedere al suferinţei, cu greu s-ar putea aştepta ca remediile să vindece sau chiar să afecteze boala în vreun fel. Cu toate acestea, câţiva homeopaţi, puţini la număr, publicaseră astfel de cazuri, iar alţii declaraseră că, uneori, chiar reuşiseră să vindece cataracta cu tratament homeopatic. Am adăugat că, oricât de incredibil mi s-ar părea, nu aveam nici un drept să pun la îndoială sinceritatea acestor domni, doar pentru că aceştia susţineau că pot face ce *părea* imposibil.

În final, am acceptat, la cererea specială a pacientei, *să încerc să vindec cataracta cu remedii* homeopatice.

Trebuie să recunosc că m-a amuzat un pic cutezanţa mea,insă m-am încurajat astfel: Ce lucru *rău* putea să se întâmple dacă o tratam în timp ce ea aştepta să orbească? Cel mult, *nu* aveam să împiedic aceasta!

Aşa că a rămas stabilit că dânsa trebuia să vină la mine la interval de aproximativ o lună, iar eu îi voi da, de fiecare dată, o schemă de tratament.

Toate acestea au fost discutate şi apoi s-a hotărât că rămâne astfel.

Din 29 mai până pe 19 iunie 1875, a luat *Calcarea carbonica* 30 şi *Chelidonium 1X*, câte o pilulă, alternativ, de trei ori pe zi. În acest fel, lua două doze de *Calcarea* într-o zi şi una în ziua următoare, şi proceda invers în administrarea *Chelidoniumului*.

Existau indicaţii care m-au condus la alegerea ambelor remedii, deşi nu pot să apăr metoda alternaţiei; sper că acum alternez mult mai rar.

Apoi, au urmat *Asafœtida* 6 şi *Digitalis purp*. 3.

După care *Phosphorus 1X* şi, ulterior, *Sulphur* 30, iar, după acestea, *Calcarea* şi *Chelidonium*.

Astfel am continuat să-mi încerc şansa cu *Phosphorus*, *Sulphur*, *Chelidonium*, *Calcarea carbonica*, *Asafœtida* şi *Digitalis*, până la începutul anului 1876.

Pe 17 februarie 1876, am prescris *Gelsemium* 30, sub formă de pilule, una de trei ori pe zi. Astfel am continuat timp de o lună.

După aceea, am recurs la următoarea schemă de tratament: *Silica* 30 pentru paisprezece zile; *Belladonna* 3 pentru paisprezece zile; *Sulphu*r 30 de trei ori pe zi, timp de o săptămână; şi apoi *Phosphorus 1X,* două săptămâni.

La o lună, sau cam aşa de la această dată - 20 martie 1876 -, am auzit într-o dimineaţă pe cineva vorbind foarte tare pe hol şi pacienta mea a intrat grăbită, plângând destul de tare, pentru că putea vedea aproape la fel de bine ca atunci când era sănătoasă. Mi-a explicat că, în ultima vreme, *i s-a părut* că, pe stradă, putea distinge mult mai bine decât înainte obiectele şi

persoanele, dar s-a gândit că imaginaţia îi joacă feste, însă, în acea dimineaţă, a descoperit brusc că putea să-şi vadă cărarea din păr şi, imediat, a început să-mi spună că, în drum spre mine, şi-a mai testat vederea citind afişele din vitrine, pe care înainte nu le putea vedea deloc.

I-am dat din nou aceeaşi schemă de tratament şi, în alte două luni, zonele opace lenticulare au dispărut complet, iar vederea doamnei a devenit şi a rămas excelentă.

Nu a mai avut nici o recidivă de conjunctivită şi, timp de un an şi jumătate, cât a rămas în cartierul meu, s-a bucurat de o stare de sănătății bună. Apoi, a plecat din nou în străinătate şi, în scrisorile trimise prietenilor de atunci încoace, nu a adus vorba deloc despre ochii săi sau despre vedere şi de aici trag concluzia aproape certă că îi este bine în continuare.

Pacienta mea a ajuns acum la vârsta de cincizeci sau cincizeci şi unu de ani.

Am detaliat acest caz oarecum în funcţie de circumstanţe, pentru ca alegerea mea de a mă încrede în vindecarea cataractei cu remedii să apară altora exact aşa cum o văd şi eu.

Acest caz a strârnit vâlvă mare într-un cerc restrâns şi, în consecinţă, de atunci a venit la mine un anumit număr de persoane cu cataractă, iar rezultatele curative, pe care le-am obţinut tratând aceşti oameni, sunt foarte încurajatoare.

Şi aş mai vrea să adaug că am publicat aceasta în anul 1880 şi, de atunci, am mai vindecat – parţial sau complet – un număr de cazuri de cataractă, folosind remedii, şi am această putere, din cauză că sunt privilegiat să fiu homeopat.

XXXIV

Mă întrebi dacă homeopaţii îmi susţin în masă opiniile privitoare la receptivitatea cataractei la remedii.

Răspunsul meu este că unii cred şi alţii nu, însă acest fapt nu este concludent; problema este *extrem* de dificilă şi nu poate fi înţeleasă de orice medic care, din întâmplare, practică homeopatia; rezultatele mai bune şi cele mai bune, care se pot obţine prin intermediul homeopatiei, depind de capacitatea artistului care se ocupă de aspectul clinic al cazului, adică de practicantul homeopat. Ceea ce eu îi atribui homeopatiei derivă din ceea ce, cu ajutorul ei, *am realizat eu însumi*; alţi doctori vor putea face mai mult, iar alţii mai puţin.

Drept cel de-al treizeci şi patrulea meu motiv pentru a fi homeopat, voi prezenta detaliile unui caz de cataractă, care a debutat în mai 1884 şi s-a încheiat în mai 1886.

Doamna V-, în vârstă de 66 de ani, a venit la mine pe 20 mai 1884. A ajuns la mine printr-un prieten, căruia îi vindecasem cataracta cu remedii.

Povestea doamnei V- este următoarea: în noiembrie 1882 şi în aprilie 1883, fusese operată de cataractă la ochiul drept. A apărut o inflamaţie şi ochiul nu i-a mai putut fi salvat. Acum, pacienta are cataractă la ochiul stâng, cristalinul cataractic având un aspect cenuşiu, iar vederea îi este tare slabă; purta ochelari, însă nu se mai putea ajuta de ei pentru a coase sau pentru a introduce aţa în ac. Tatăl şi sora ei au avut cataractă. Pielea, în special cea de pe faţă, îi este descuamată şi cu coşuri.

Rp/ *Sulph.* 30, câte cinci picături, în apă, seara şi dimineaţa.

30 august – De la ultima întâlnire, i-am trimis un remediu, pe care a omis să-l noteze. Crede că vederea îi este mai clară.

Rp/ Calc. carb. 30

29 octombrie – „Sunt bucuroasă să vă spun că vederea continuă să se îmbunătăţească, doar că sunt nervoasă şi orice lucru care nu-mi reuşeşte mă face să-mi ies din minţi."

Rp/ Thuja 30.

2 decembrie – „Simt că vederea mi se îmbunătăţeşte."

Rp / Causticum 100.

1 ianuarie 1885 – „Mă bucură să vă spun că vederea mea este cu mult mai bună; cu ajutorul ochelarilor, acum pot vedea minunat de bine să citesc şi

să scriu şi pot vedea foarte bine, încât să încep sau chiar să fac ceva prin casă, fără ochelari.”

Rp/ Causticum 100.

25 martie – „Nu pot suporta prea bine lumina; ochiul bolnav îmi lăcrimează foarte tare.”

Rp/ Psor. 100

28 aprilie – Răceală serioasă.

Rp/ Puls. 1X.

2 mai – În această zi, pacienta a venit la mine pentru a doua oară, iar ceea ce mi-am notat în caiet este: „Cristalinul ochiului stâng este în mod clar mai puţin opac; pacienta poate vedea să introducă aţa în ac.”

Rp/ Puls. 1X.

2 iulie – „Ochiul meu nu este chiar atât de clar.”

Rp/ Silicea 30.

27 august – Nici o schimbare.

Rp/ Causticum C.

3 octombrie – Mai bine cu starea psihică şi vede mai bine.

Rp/ Causticum C

18 ianuarie 1886 – Nu a mai survenit nici o schimbare.

Rp/ Causticum C

9 martie – Aproape la fel ca acum trei luni.

Rp/ Puls. 1X.

18 mai – Progres mare; pacienta poate citi, scrie şi vedea bine, iar acum mai există doar o slabă opacitate a cristalinului.

Am primit veşti de la această doamnă în octombrie 1887, iar vederea ei era în continuare în aceeaşi stare excelentă, pacienta are acum şaptezeci de ani.

În concluzie, poţi observa că, în acest caz, un ochi fusese pierdut din cauza operaţiei de cataractă şi, cu toate aceastea, cataracta de la celălalt ochi a fost vindecată. Nu pot să spun că cristalinul ei e la fel de transparent ca şi al meu sau al tău, dar cataracta a dispărut, iar opacitatea rămasă, într-o mică măsură, nu afectează vederea în mod considerabil şi nu este vorba de cataractă progresivă, ci despre micile ei reminescenţe, de care Natura nu ne poate scăpa, însă nu mai este deloc cataractă, ci rămăşiţele ei staţionare.

Acest caz te convinge?

XXXV

E cea mai mare prostie din partea ta să îndrăzneşti să pui la îndoială diagnosticul meu de cataractă; oricât adevăr s-ar ascunde în spatele acestor obiecţii atunci când am vindecat primul caz, în urmă cu aproape doisprezece ani în urmă. Acum nu mai e loc de nici un dubiu. Cazurile prezentate erau diagnosticate de specialişti în oftalmologie, cu cel mai bun renume şi experienţă, aşa că acum ce mai ai de obiectat? Că nu era *cataractă senilă*? Atunci îţi voi trimite ceea ce am publicat

în „LUMEA HOMEOPATĂ”, pe data de 1 octombrie 1881. Voi reproduce textul cuvânt cu cuvânt.

Cataractă ameliorată cu remedii homeopatice

Într-o monografie mică, am căutat să apăr teoria conform căreia cataracta poate fi adesea vindecată şi, chiar mai des, ameliorată, cu ajutorul remediilor de uz intern. Bineînţeles că marea masă a practicanţilor ignoră acest lucru în totalitate. Mă aşteptam la aceasta. Puţini dintre cei mai luminaţi au primit cărţulia ca pe o încercare sinceră – ca pe un început imperfect, dar solid. Alţii au dat din cap a dubiu, într-un mod bine cunoscut, şi au bombănit ceva despre „diagnostic eronat”; iar aceasta nu s-a întâmplat fără râsete pe înfundate, pe feţele celor sus-puşi în acest domeniu.

De la publicarea „Curabilităţii cataractei cu remedii”, mi-am continuat eforturile modeste pe aceeaşi linie, fără a mai lua în seamă zâmbetele dispreţuitoare şi glumele. Am tratat foarte puţine cazuri, în parte pentru că nu vreau să încep tratamentul decât dacă pacientul este de acord să îl urmeze pentru un an sau doi, dacă este cazul; lucru pe care mulţi dintre ei îl refuză.

Nu trebuie să mire faptul că oamenii sunt tare neîncrezători în posibilitatea de a modifica stroma unui cristalin cataractat; pentru că, într-adevăr, *este foarte* greu de crezut, şi am şi eu dubii uneori, însă cu siguranţă nu

întotdeuna, şi consider că viitorul acestui subiect este plin de speranţă.

Oponenţii teoriei care susţine că o lentilă opacă poate fi modificată cu remedii, îi menţionează adesea *pe cei foarte înaintaţi în vârstă* ca fiind mult mai lipsiţi de şanse decât ceilalţi. Dar îţi propun să-ţi prezint un caz, în care până şi un octogenar a beneficiat de aceasta, o mare parte din acuitatea vizuală i-a fost redată. Este vorba despre persoana cea mai vârstnică, pe care am tratat-o, iar faptul că vederea i s-a îmbunătăţit i-a făcut pe mulţi zeflemitori să afişeze respect. Nu-ţi voi reda întregul tratament, ci numai partea semnificativă.

Doamna-, în vârstă de 81 de ani, a venit la mine la sfârşitul anului 1880, având cataractă la ambii ochi, diagnosticată de diverşi doctori şi specialişti. Vederea îi era tare slabă; cititul devenise imposibil, iar pacienta abia putea recunoaşte pe cineva pe stradă sau distinge tablourile de pe pereţii cabinetului meu. Considerând cazul fără speranţă, în principal, datorită vârstei sale înaintate, nu am acordat detaliilor atenţia obişnuită, însă, din motive patologice, am dat *Chelidonium* 1X, cinci granule în apă, seara şi dimineaţa.

2 februarie 1881 – Doamna a venit şi mi-a spus că *gura* îi era mult mai bine, limba fiindu-i mai puţin tare şi ţeapănă; în privinţa vederii, nu se schimbase nimic. Gândindu-mă că poate mai există un licăr de speranţă pentru venerabila doamnă – măcar ca orbirea totală să poată fi evitată - i-am cercetat cazul mai atent. Am aflat

că, ocazional, avea diplopie şi că obiectele îi păreau mult mai îndepărtate decât erau în realitate. Însă lucrul care o deranja cel mai tare era următorul: *când se trezea dimineaţa, limba îi era tare şi înţepenită ca o scândură*. Nu părea relevant ca aceasta să aibă vreo legătură cu cristalinul cataractic; totuşi, era *simptomul cel mai constant, ciudat şi caracteristic*, fiind, pe deasupra, şi foarte supărător. Am apelat la un repertoar şi, în final, m-am hotărât pentru *Sulphur iodatum* (vezi Simptomul 40 din „*Enciclopedia*” lui Allen). Având în vedere caracterul general al remediului şi patologia bolii, nu am ezitat, ci am dat şase granule dintr-a patra trituraţie centesimală, în fiecare seară, la culcare.

21 martie – În ziua aceasta, raportul meu din caietul de cazuri spune următoarele: „Senzaţia de întărire şi de înţepenire a limbii, pe care o avea de doi ani şi care era destul de deranjantă, *a dispărut*; *în mod cert* vede mai bine la distanţă.”

Pentru consultaţie, venea în oraş cu trenul, iar o fată măritată de-a ei obişnuia să o întâmpine în staţie. Când a venit prima dată la mine, nu putea să-şi recunoască fiica pe peron, însă, în dimineaţa aceasta, reuşise să o recunoască de la o distanţă considerabilă, şi aceasta cu uşurinţă, la fel de uşor cum îmi putea vedea tablourile.

Rp/ Sulphur iodatum 6C

Iulie – Vederea mult îmbunătăţită; acum putea citi un articol dintr-un ziar.

Rp/ Iodium 30.

August – Am primit vorbă de la fiica doamnei că pacienta vede acum atât de bine, încât nu mai doreşte să continue tratamentul. Citeşte cu uşurinţă cărţi tipărite cu caractere mari.

15 septembrie – O prietenă de-a doamnei mi s-a adresat pentru o problemă de-a ei şi a remarcat că „Doamna-- citeşte acum ziarul timp de o oră şi jumătate şi chiar două ore, în fiecare zi."

Doamna are acum optzeci şi doi de ani.

Londra, septembrie 1881.

Acesta este al treizeci şi cincilea meu motiv pentru a fi homeopat.

XXXVI

Ai dreptate, într-un fel, când spui că ultimul caz prezentat nu oferea o vindecare completă, însă te rog frumos să observi că nici nu am spus că ar fi fost; mai mult, *vindecarea* a fost suficientă, căci ce-şi poate dori mai mult un octogenar decât să poată să citescă ziarul la timp? Drept al treizeci şi şaselea motiv pentru a fi homeopat, îţi voi prezenta un alt caz de cataractă, de data aceasta vindecat în totalitate, astfel încât pacienta poate citi *No. 1*. Asta ţi-e suficient?

Doamna a venit la mine prima dată în iunie 1884, având atunci cincizeci şi opt de ani, avea o minte clară,

încăpăţânat de sceptică, după cum era şi normal să fie. Fusese diagnosticată de un specialist eminent, a cărui opinie nu ai îndrăzni vreodată să o conteşti.

M-am uitat umil la ambele cristalinuri – şi am descoperit că ele nu erau opace şi lăptoase în mod uniform; dar, pentru că nu sunt oftalmolog şi, în plus, sunt şi extrem de nealopat, nu vei avea nici un interes să afli cum mi-au părut mie cristalinurile ei. Specialistul alopat o numeşte cataratǎ! Ei bine, în iulie 1887, când a plecat de la mine, era vindecată şi putea să citească *No. 1*.

Aşa cum am spus şi înainte: *asta* ţi-e suficient? În orice caz, este cel de-al treizeci şi şaselea motiv al meu pentru a fi homeopat – aşa că îmi iau la revedere de la cataracte pentru moment!

P.S. – În caz că ai dori să ştii ce remedii a luat această doamnă, adaug la sfârşit o listă şi anume: *Urea* 6 şi apoi *12*, *Psoricum* C., *Calc. carb*. C., *Sulphur ø*, *Silicea* 30, *Thuja* C, *Calc. carb*. 30, *Causticum* C., *Silicea* C., *Caust*. 30, *Lapis alb*. 30, *Sulphur* 30, *Conium 1*, *Calc. fluor*. 30, *Graphites* 30, *Chelidonium ø*, *Hepar* 3, etc., etc. Nu pot explica aici motivele pentru care am administrat aceste remedii, însă cristalinurile pacientei sunt atât de transparente, încât ea vede să întroducă aţa în ac.*

* Notă: Indicaţiile pentru toate aceste remedii pot fi găsite în orice *Materia Medica homeopatică pură.*

XXXVII

Obiectezi la *numărul* de remedii folosite în ultimul meu caz şi vrei să ştii „care dintre ele a vindecat cazul?”

Te voi ruga să iei o scară lungă, pe care să o sprijini de peretele casei, şi să urci pe ea pentru a intra pe fereastra de la ultimul nivel; şi, după ce ai efectuat cu succes această operaţiune, scrie-mi să-mi spui care treaptă a scării te-a ajutat să urci.

Îţi înţeleg obieciţia ta, pentru că ea a fost odată obstacolul cel mai mare pentru mine în acceptarea rezultatelor tratamentului homeopat; se poate că aceasta să fie explicată în mod adecvat undeva în vasta literatură a homeopatică, însă eu nu am întâlnit niciodată o asemenea explicaţie, aşadar a trebuit să-mi găsesc singur una. Îţi voi explica astfel: în cazuri dificile, complicate, de boală cronică, e nevoie nu numai de un remediu, ci de o o serie de remedii, nu de un mecanism care poate vindeca singur, ci de unul în care fiecare piesă în parte este ea însuşi *un factor* de vindecare, iar, din acţiunea cumulată a acestor elemente, rezultă vindecarea – ASTFEL *vindec eu cataracta* şi multe alte boli cronice, care, în prezent, sunt considerate incurabile de către cei mai mulţi oameni, cu păreri terapeutice de toate culorile. Pentru mine, această putere de a utiliza o serie complexă de remedii pentru vindecarea cazurilor cronice dificile, ocupă doar locul secund pe scara importanţei, în ceea ce priveşte legea vindecării în sine. Am aflat acest lucru

pentru prima dată în cadrul unei discuţii cu doctorul Drysdale din Liverpool, deşi nu era formulată de el. În mintea mea, acest principiu poartă titulatura de *scara planului de remedii*. Este ceea ce doctorul Drysdale adesea numea „o suită de remedii”.

Deseori compar vindecarea unui caz de boală dificil cu un joc de şah, în care ai rege, regină, nebuni, cai, ture şi pioni, iar rolurile diferite ale acestora trebuie învăţate înainte de a putea juca şah.

Nu te aştepţi să joci şah fără să înveţi regulile jocului, însă ai pretenţia să fii în stare să tratezi homeopatic fără a şti măcar ce face pionul în homeopatie! În consecință, faptul că îți scriu toate aceste motive pentru care sunt homeopat este o farsă inutilă. Aceasta este, de fapt, ca şi cum ţi-aş scrie despre şah, fără ca tu să cunoşti piesele sau măcar tabla de joc! Cu toate acestea, urmează cel de-al treizeci şi şaptelea meu motiv.

Sunt mai mult de doisprezece ani de când am îngrijit, în Nord, o doamnă foarte bogată, în vârstă de aproximativ şaptezeci de ani, care suferea de manie acută. Prietenii deciseseră, la sfatul medicului practicant din zonă, să o trimită la un azil, însă eu m-am opus acestei hotărâri, pentru că eram sigur că nu va mai ieşi niciodată de acolo. Am lucrat şi eu la azile şi *ştiu bine* că, din punct de vedere terapeutic, oricine merge la azil este pierdut. Pacienţii sunt trataţi cu multă blândeţe şi protejaţi de rele şi de ticăloşie, însă, în ceea ce priveşte vindecarea - ei bine, „doctorii de nebuni” nici măcar nu

încearcă aşa ceva! Şi, într-adevăr, este inutil să tratezi nebunii prin alopatie. Însă homeopatia cea bună, adevărată, ar trata jumătate din cei din azilele noastre. Îndrăznesc să spun că îmi vei pune afirmaţia sub semnul întrebării, însă, în orice caz, acesta este adevărul gol-goluţ. A fost bine şi erudit argumentat în teorie şi deseori dovedit în practică, după cum poţi descoperi şi singur, dacă te vei îndrepta spre literatura noastră oarecum eretică.

Homeopaţii (şi alţii!) sunt adesea îmbrobodiţi de cei ce îngrijesc pacientul, iar să fii aruncat cu furca într-un cuib de necredincioşi pentru a vindeca un caz disperat nu este o poziţie prea plăcută, după cum orice doctor din tagma homeopată cunoaşte această situaţie chiar foarte bine.

În acea perioadă, pacienta mea avea o însoţitoare, care privea dispreţuitor smerenia mea, şi am ştiut îndată că *ea* va sta în calea eforturilor mele de a vindeca acest caz, dacă nu aveam să preîntâmpin acest lucru. Aşa că i-am spus că ,ori eu, ori ea trebuie să plece sau trebuie să promită solemn să-mi urmeze toate indicaţiile privitoare la pacientă, „căci – i-am zis –dumneavoastră nu credeţi în homeopatie, nu-i aşa?” „Nu, aşa este, nu cred!” Şi ce privire dispreţuitoare şi sfidătoare avea acea tânără doamnă!

Mulţumită *Baptisiei* şi altor remedii homeopatice obişnuite, pacienta mea şi-a revenit complet şi nu a mai avut niciodată o recădere.

Acesta este al treizeci şi şaptelea meu motiv pentru a fi homeopat şi, dacă vreodată îmi voi pierde raţiunea şi voi deveni maniac, Dumnezeule din Ceruri, trimite-mi un frate homeopat, care să mă trateze aşa cum am tratat-o eu pe doamna B--.

XXXVIII

Dacă chiar vrei să cunoşti remediile care „au făcut trucul" în ultimul meu *motiv*, trebuie doar să cauţi în literatura noastră *cu o minte umilă şi receptivă* şi le vei descoperi curând!

Trebuie să-mi continuu sarcina, care începe să mă plictisească, şi chiar nu pot să pierd timpul.

Nu la mult timp după ce mi-am luat la revedere de la fosta pacientă maniacă, stăteam într-o zi în cabinet, când cine apare în scenă decât mai sus-menţionata însoţitoare a ultimei mele paciente, vindecate de nebunie.

„Domn'doctor, spuse ea, dacă aţi vindecat-o pe doamna B--, mă întrebam dacă aţi putea-o vindeca şi pe sora mea, care este internată într-un azil de nebuni, deoarece suferă de manie; se simte foarte rău, iar doctorii nu-i acordă nici o şansă, deoarece este violentă de atâta timp."

M-am interesat oarecum despre natura cazului, iar părerea mea a fost că homeopatia ar putea-o vindeca.

Planul a fost comunicat superintendentului de la azil, care a spus despre mine cuvinte foarte urâte; prima acuzaţie fiind aceea că dau speranţe false, când ştiu foarte bine că pacienta nu-şi va mai reveni niciodată. A fost nevoie de ajutorul a trei sau a patru persoane pentru a o aduce într-o trăsură specială, iar violenţa ei s-a manifestat groaznic timp de multe săptămâni.

Pentru mai mult de doisprezece ani, această domnişoară a fost la fel de sănătoasă mintal ca mine sau ca tine şi, în tot acest timp, şi-a îndeplinit datoriile obişnuite ale unei domnişoare britanice independente. Dacă vrei să ştii care dintre remedii au fost cele potrivite, vei găsi întregul caz prezentat, în urmă cu doisprezece ani, în *„Jurnalul britanic de homeopatie"*. Țin minte cu greu cifrele, de aceea nu-ți pot oferi data exactă. După ce s-a însănătoşit, tânăra a mers cu mama sa la doctorul de la azil, la care am făcut referire mai devreme, însă vindecarea aceasta *nu* l-a determinat, cel puţin din câte am auzit eu, fie să-şi ceară scuze de la mine pentru vorbele vulgare şi defăimătoare, fie să investigheze sistemul medical, care pe mine m-a ajutat să vindec acolo unde el a eşuat; în orice caz, această vindecare constituie al treizeci şi optulea meu motiv pentru a fi homeopat. *

*Notă. Această domnişoară se simte în continuare foarte bine (1896)

XXXIX

Vremea este urâtă astăzi, aşa că nu am de lucru în cabinet; bolnavii nu pot ieşi din casă pe vremea asta groaznică, iar acest lucru oferă doctorului ceva timp pentru a medita. În orie caz, un domn de şaptezeci şi nouă de ani, pe care tocmai l-am convertit la homeopatie, a fost la mine chiar adineaori, iar cazul lui trebuie să facă obiectul celui de-al treizeci şi nouălea meu motiv. Are avantajul că este scurt şi nu necesită nici o introducere deosebită. Pacientul a venit la mine anul trecut, în august, şi ceea ce mi-a atras atenţia a fost asemănarea izbitoare cu lordul Cairns, care, apropo, era homeopat, după cum era şi episcopul Whately, *Omul cu logica*. Imaginează-ți-l pe marele logician în calitate de homeopat!

Ei bine, pacientul meu fusese la mulţi doctori eminenţi din această Londră a noastră pentru ceea ce el numea „dispepsie gazoasă”. Avea dureri mari aproape tot timpul, flatus urât mirositor, diaree constantă, adesea spontană, care îl deranjează foarte tare.

Starea lui a cunoscut o îmbunătățire notabilă în câteva luni, iar remediile care au contribuit la aceasta au fost *Arsenicum* 5, *Nux vomica* 5, *Sulphur* 5, *Lycopodium 12* şi *Colocynthis 3x*.

„Aceste remedii par să mi se potrivească.”- spuse bătrânul domn, într-o manieră oarecum plictisită.

XL

Pe data de 13 noiembrie 1886, un ofiţer din armată şi-a adus la mine fiica de doisprezece ani, spunându-mi că acesteia îi creştea ceva în gură. O formaţiune tumorală similară apăruse şi cu un an în urmă, când chirurgul familiei o extirpase; în şase luni de la operaţie, crescuse din nou, creându-i copilului dificultăţi la masticaţie, căci era prinsă între limbă şi dinţi şi sângera. De această dată, doctorul i-a ligaturat baza de implantare, rămânând în urmă o depresiune, şi l-a înştiinţat pe tatăl fetei că acum spera că s-a scăpat de rădăcini. Dar aceasta a crescut din nou pe marginea acelei depresiuni. Când am examinat gura, am descoperit în partea stângă, chiar în stânga frenului lingual, o formaţiune tumorală solidă, ca un neg, conopidiformă, care la bază avea 6 mm şi cam tot atât în înălţime; limba era încărcată, iar pacienta foarte palidă. I-am prescris *Thuja* occidentalis 30, intern, în doze neregulate, şi o spălătură cu *Thuja ø,* două granule într-o lingură de desert plină cu apă, seara şi dimineaţa, să ţină soluţia în gură, în jurul formaţiunii tumorale, cât mai mult cu putinţă, după care să o scuipe.

Întrucât aceasta a redus tumora la mărimea unui bob de mazăre, tratamentul a fost întrerupt, însă, după aceasta, fata a traumatizat-o de trei ori la rând şi, de atunci, aceasta a început din nou să crească şi, în ianuarie 1887, când am văzut-o, era aproape cât un bob de fasole. De data aceasta, am prescris *Sabin*a, păstrând

acelaşi mod de administrare ca şi la *Thuja*. Cât timp a luat Sabina, aspectul pacientei a devenit unul sănătos, însă o mică parte a excrescenţei încă persista când i-am dat *Cupressus lawsoniana*, în aceeaşi manieră ca şi *Thuj*a şi *Sabina*. Aceasta s-a îtâmplat în martie 1887 şi, de atunci, nu am mai văzut-o pe fată. Însă, din alt motiv, l-am întâlnit pe tatăl ei în octombrie şi, când l-am întrebat cum mai e fiica lui, mi-a răspuns: „ A, e foarte bine; umflătura a dispărut de mult timp, dar gaura e încă acolo."

Aşadar, dacă vreodată vei avea în gură o tumoră conopidiformă, urmează sfatul meu şi trateaz-o homeopatic, pentru că această formă de tratament este, după cum vezi, mult mai eficientă decât extirparea sau ligatura şi apoi nu vei avea nici o „gaură" care să marcheze locul în cauză; şi primeşte acest mic pont drept al patruzecilea motiv pentru a fi homeopat.

XLI

Surditatea este un lucru foarte dificil de tratat, însă merită să fii homeopat, fie şi numai pentru puterea pe care ţi-o oferă asupra acestei afecţiuni. Niciodată nu m-am putut lămuri ce aţi făcut voi, colegi alopaţi, în privinţa surdităţii, în afară de spălături auriculare. Am tras cu ochiul în departamentele O.R.L. ale marilor spitale şi am citit cărţile unor O.R.L.-işti notabili, începând cu tizul meu, însă niciodată nu am putut

descoperi ce au făcut ei de un folos real, în afară de înlăturarea obstacolelor mecanice. Şi, chiar şi în homeopatie, mi se pare că specialiştii noştri se bazează mult prea mult pe a tăia, a zgâria şi a injecta.

Am vindecat foarte des surzenia cu ajutorul homeopatiei, însă majoritatea cazurilor au necesitat atât de multe remedii, încât nu le-aş putea menţiona fără să ocup foarte mult spaţiu.

O doamnă de şaizeci de ani, din *Societatea catolic-anglicană nobilă,* a venit la mine în decembrie 1886, trimisă de fiica ei, pe care o vindecasem de nevralgie. Fiica avea o nevralgie foarte urâtă, pe partea dreaptă a capului, şi iniţial crezuse că nevralgia se datora unui *curent*. Ea şi-a petrecut iarna 1885-1886 în Nisa şi, într-o zi, s-a aşezat lângă un domn la *table d'hote*; şi-au comparat observaţiile privitoare la starea sănătăţii, când domnul şi-a dat sema că suferise înainte de acelaşi tip de nevralgie, în acelaşi loc, iar aceasta se întâmpla de mulţi ani, până să vină la mine, când eu (mulţumită homeopatiei) l-am vindecat. Intenţionasem să prezint cazul de surditate drept cel de-al patruzeci şi unulea meu motiv pentru a fi homeopat, însă îmi voi schimba planul şi voi oferi în loc această vindecare a nevralgiei.

Doamna avea patruzeci de ani şi a venit la mine în aprilie 1886; durerea era situată în partea dreaptă şi cuprindea sprânceana, faţa, urechea şi gâtul şi începuse din noiembrie, anul trecut.

Thuja occidentalis, într-o diluţie destul de înaltă şi în doze neregulate, a vindecat nevralgia în câteva săptămâni, iar doamna a considerat această vindecare genială a nevralgiei sale drept un motiv suficient de puternic pentru a deveni homeopat şi, dacă ar fi suficient el însuşi pentru a converti pacientul la homeopatie, cu siguranţă că va fi suficient de puternic să se numere printre cele cincizeci de motive ale mele, şi anume cel de-al patruzeci şi unulea.

XLII

Dat fiind faptul că în ultima mea scrisoare am început să-ţi prezint un caz de surditate drept al patruzeci şi unulea meu motiv şi că m-am întors la un caz de nevralgie, care fusese sugerat de precedentul, iată că acum intră în scenă doamna care suferea de surditate. Ei bine, ea a venit în decembrie 1886, pentru că vindecasem nevralgia de care ţi-am povestit anterior.

„Aţi vindecat nevralgia fiicei mele, aşa încât poate puteţi să vindecaţi şi surzenia, în cazul meu."

Era o situaţie, care debutase cu multă vreme înainte şi fusese consultată de cei mai buni doctori în domeniu, iar ei i-au făcut spălături şi tot ce au putut mai bun, în limitarea lor, oferind ameliorare pe termen scurt, neajungând, însă, la esenţă, sursa fiind, de fapt, o inflamaţie cronică şi umflarea pereţilor canalului extern, pe ambele părţi.

În cinci luni, doamna era vindecată, iar remediile au fost *Thuja, Psorinum, Sabina, Ceanothus* şi încă unul.

Această doamnă a devenit şi ea homeopat şi acum, în beneficiul familie sale, se serveşte de practica homeopată lângă casa dumneaei, iar vindecarea ei trebuie să fie consemnată drept al patruzeci şi doilea meu motiv pentru a fi homeopat.

XLIII

În motivul meu anterior pentru a fi homopat, ţi-am prezentat vindecarea unui caz de dermatită; în sistemul nosologic, noi o numim surditate. Permite-mi să intru mai adânc în simpla stare inflamatorie şi să-ţi ofer, drept al patruzeci şi treilea meu motiv pentru a fi homeopat, vindecarea unei tumori mici. O voi numi:

Encondrom al indexului vindecat de *Calcarea fluorica*

O domnişoară de şaizeci de ani a venit la mine la consultaţie pe 13 octombrie 1883, spunându-mi că are o umflătură lucioasă pe degetul arătător stâng, care apăruse în urmă cu aproximativ optsprezece luni. Tumora era tare şi dureroasă, aproape de mărimea unei jumătăţi de nucă mică, însă ceva mai plată. Pacienta era foarte agitată şi deprimată.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*, şase granule, de patru ori pe zi, aplicate uscate pe limbă.

27 octombrie – Îmbunătăţiri foarte mari.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

3 noiembrie – Ţesutul cartilaginos putea fi simţit foarte bine.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

10 noiembrie – tumoreta continua să devină mai moale.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

17 noiembrie – Progresul a continuat; tumoreta era mai moale şi mai mică; în partea centrală a degetului s-a produs o reacţie inflamatorie, de parcă umflătura, care este fierbinte, roşie şi mai umflată, s-ar strânge.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

24 noiembrie – Tumora era mai moale şi mai mică, iar pacienta începea să îndoaie degetul, lucru care devenise imposibil înainte.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

1 decembrie – Progresul a continuat.

Rp/ *Calcarea fluorica 3X*

15 decembrie – Degetul era mult mai normal din punct de vedere al culorii, iar procesul vindecării era încă în desfăşurare. Pacienta a continuat cu acelaşi remediu puţin după debutul anului următor. Am văzut-o ultima dată pe 29 decembrie, când era aproape vindecată.

Dacă îmi amintesc bine, Grauvogl a fost primul care a recomandat fluoridul de tei pentru enchodroma.

Cel mai interesant aspect al acestui caz nu se regăseşte neapărat în importanţa tumorii (care era de mărimea unei jumătăţi de nucă sau cam aşa ceva), ci mai degrabă în faptul că s-a folosit un singur remediu şi nici un altul în afară de acesta, fără a se modifica dieta sau rezidenţa pacientei. De optsprezece luni, doamna avea o formaţiune tumorală de consistenţă dură pe deget; a urmat un tratament cu *Calcarea fluorica*, în alegerea căreia m-a ghidat homeopatia, iar umflătura a dispărut. - *Q.E.D.*

XLIV

Ţi-am atras atenţia şi mai înainte că iubesc marea independenţă, pe care mi-o oferă homeopatia; când am un caz dificil, nu vreau să fug discret de responsabilitate, bazându-mă pe o metodă de consultaţie învechită, a cărei raţiune a apus demult şi al cărei *raison d'etre* este doar medico-social. Eu vreau să-mi vindec pacientul, fie şi numai pentru satisfacţia mentală. Acum, ghidat de homeopatie şi cu un pic de putere a raţiunii, în general, pot să fac asta.

Citeşte următorul caz:

Tumefierea traumatică a sânului drept, vindecat doar de *Bellis*

Prezint următorul caz, de edemaţiere a sânului unei domnişoare tinere, mai mult pentru a exemplifica într-un mod elegant aria curativă a BUMBIŞORULUI în tratamentul tumorilor.
Nici un practicant cu experienţă nu va nega rolul important al vânătăilor, loviturilor şi căzăturilor în apariţia tumorilor şi a cancerului; prin urmare, antitraumaticele noastre ar trebui să apară pe scară mult mai largă în terapeutica noastră privitoare la crescăturile datorate loviturilor. Înainte de a trece la prezentarea cazului, voi cita o notă foarte instructivă pe această temă, care a apărut ca articol de fond în primul volum din „*Homeopathic Recorder*" (Philadelphia) , numărul 4 din luna iulie 1886.

Acesta sună astfel:

Tumorile maligne

„În numărul precedent din *The Recorder*, au apărut trei articole pe tema tumorilor maligne, care merită mai mult decât o observare în fugă. Unul tratează istoria dezvoltării formaţiunilor maligne, ca urmare a iritării mecanice frecvente a unei simple aluniţe de pe faţă, altul

a amintit de vindecarea unui sarcom în evoluţie printr-un atac concomitent de erizipel, iar al treilea conţinea analiza unei serii de cazuri de carcinom, în fiecare existând o leziune precedentă, produsă prin mijloace mecanice sau chimice; în ultima parte autorul se întreabă cu cea mai mare seriozitate: apare oare vreodată cancerul, indiferent de formă, în mod spontan – sau poate exista în absenţa unei leziuni anterioare?

Un răspuns negativ la această întrebare este extrem de impotant pentru cei care cred în efectele curative ale remediilor. Privează acţiunea bolii de calitatea cea mai misterioasă şi esenţială pe care noi o asociem atât de frecvent cu aceste afecţiuni şi, care îl terorizează într-o oarecare măsură pe slujitorul medicinei. Căci noi credem că marea majoritate a doctorilor, atunci când descoperă o formaţiune tumorală suspicioasă, au impulsul de a recruge la folosirea bisturiului ca unic tratament sigur. Ei nu iau în consideraţie faptul că, în cazuri indiscutabil maligne, valoarea intervenţiei chirurgicale este diminuată foarte mult de rezultatele mai degramă slabe, dacă acestea sunt evaluate din prisma anilor de viaţă în plus, preconizaţi pentru respectivul pacient.

Mai mult, dacă apariţia unei inflamaţii infecţioase cutanate a distrus procesul bolii maligne în acea zonă, se creează o bază destul de puternică pentru a crede, judecând prin analogie, că o boală produsă de acţiunea unui medicament poate genera efecte similare, de data

aceasta eficiente, în cazul în care este afectată regiunea implicată în procesul malign.

Într-un Raport* admirabil asupra progresului patologiei, realizat de J. H. Muser, M.D., domnul Sutton, F.R.C.S., este menţionat ca autoritate pentru următorul punct de vedere: „Iritaţia, locală sau de alt tip, care afectează pielea, poate cauza hiperplazii epiteliale anormale, care, dacă depăşesc nivelul obişnuit, pot determina apariţia unui neg. Pe de altă parte, hiperplaziile epiteliale pot afecta ţesuturile sub-epiteliale şi, datorită lipsei de dezvoltare, fie de la o scădere a vigorii sau a stării de sănătate în general, ţesutul de neoformaţie nu este funcţional, îşi face de cap şi dă naştere la ţesuturi cu vitalitate redusă – carcinomul. Condiţiile favorabile dezvoltării carcinomului – sănătate şubredă, etc. – sunt absente în tinereţe; prin urmare, în tinereţe avem negi; la bătrâneţe, forme de cancer.”

Care este, atunci, legătura acestor lucruri cu tratamentul posibilelor tumori maligne? Trecând pe lângă vindecarea negilor numai prin medicină internă, pe care aproape orice practicant homeopatic a observat-o de mii de ori, e nevoie doar să ne îndreptăm atenţia asupra vindecărilor, prin aceeaşi metodă, a tumorilor sânului la femei, un organ predispus notoriu la neoplasmuri maligne; aici, acţiunea *Coniumului* nu poate fi negată şi ceea ce este valabil în cazul acestui remediu poate fi valabil şi pentru multe altele.

Un studiu atent al simptomelor fiecărui caz în parte, în scopul remediului similimum, efectele acestuia în diferite potenţe, dacă este necesar, înlocuirea remediului doar când o schimbare a simptomelor o cere, precum şi o atenţie foarte mare acordată implicării structurilor glandulare din vecinătate, toate aceastea la un loc constituie, după cum ni se înfăţişează, datoria medicului. Trebuie decis pe baza propriei experienţe dacă se justifică speranţa pentru o şansă de vindecare prin intermediul medicaţiei de uz intern, o dată ce există dovezi ale metastazării; însă, întrucât există întotdeauna cazuri în care operaţia nu este indicată sau în care este contraindicată, şansele vor consta în dorinţa de a continua tratamentul cu remediile alese în mod corect.

Dacă statistici ale tratamentului nostru vor putea fi comparate şi analizate, noi suntem siguri că rezultatele îi vor încuraja atât pe doctori, cât şi pe pacienţi, şi vor demonstra iarăşi şi într-o manieră şocant de ingenioasă, valoarea legii noastre de vindecare.''

Fără a merge la fel de departe ca şi autorul acestui articol, trebuie să spun neapărat că atribui o parte din succesul meu în tratarea cu remedii a cancerului şi a tumorilor, unei cuvenite recunoaşteri a etiologiei traumatice, nu atât din punct de vedere al diagnosticului, cât pur şi simplu în terapeutică.

Domnişoara L.C., în vârstă de treisprezece ani, a venit la mine la sfârşitul lui iulie 1879. Cu aproximativ opt săptămâni în urmă, un nenorocit de flăcău de pe

stradă o lovise la sânul drept cu violenţă considerabilă; din acel moment, acest sân a început să se umfle şi să fie foarte dureros, astfel încât, atunci când fata se întindea, nu putea să stea deloc pe partea dreaptă. Mama pacientei avea tuberculoză, la fel ca şi fratele ei, iar experienţa m-a învăţat că membrii familiilor cu tuberculoză sunt predispuşi în mod special să sufere de pe urma loviturilor.

Iniţial, suferinţa fetei nu prea a fost luată în seamă, însă săptămânile s-au scurs una după alta, iar ea continua să se plângă de durere la sân. Nu-mi amintesc dacă se folosise vreun mijloc casnic, însă, într-un final, am fost chemat, deoarece noţiuni vagi de tumoră şi cancer îi îngrijorau pe părinţi. Când am comparat sânii, am constatat că cel drept era cu mult mai mare, fiind umflat şi foarte dureros.

M-am gândit că acesta este un caz foarte potrivit pentru a testa calitatea antitraumatică a bătrânei plante englezeşti pentru vânătăi şi, în consecinţă, am prescris aceasta:

Rp/ *Bellis perennis 3X,* trei picături în apă, de patru ori pe zi. Rezultatul a fost dispariţia foarte rapidă a durerii şi a tumefacţiei şi, în două săptămâni, pacienta putea să stea din nou întinsă pe partea dreaptă. Iar câteva zile mai târziu, examinarea a arătat că umflătura dispăruse în totalitate.

Nu s-a aplicat local absolut nimic, nu s-a făcut nici o modificare în privinţa dietei, a stilului de viaţă sau a

reşedinţei şi, întrucât umflătura exista deja de opt săptămâni, efectele curative pozitive ale remediului *Bellis* nu prea pot fi negate, acesta fiind singurul motiv, pentru care acest caz este menit să exemplifice şi să înveţe, iar aceasta se întâmplă deoarece este foarte dificil de demonstrat în mod cert efectul unui remediu *unic*, atunci când tumefacția a devenit o adevărată neoplazie sau hiperplazie**. Prea multe din cazurile mele dovedesc acest lucru.

* ”Philadelphia Med. Times”, xvi., 484.
** Bineînţeles că în acest caz nu a fost hiperplazie.

XLV

Doar încă un caz de neoformaţie, drept al patruzeci şi cincilea meu motiv pentru a fi homeopat. Vei vedea, *caracterul general* al unui remediu care ne ajută adesea acolo unde legea noastră devine mai mult sau mai puţin *vizibilă*. Este vorba despre o

Tumoră la gât

O doamnă măritată, în vârstă de cincizeci şi patru de ani, a venit să o consult, pe 8 august 1883, pentru că avea o tumefacţie în regiunea gâtului. Superior şi lateral-stânga în regiunea gâtului, prezenta o formaţiune de consistenţă crescută, de mărimea unui ou

de găină, dar mai aplatizată. Tumora exista acolo de foarte mult timp şi, din cauza ei, pacienta avusese numeroase iritaţii în gât. Era situată în stânga şi în spatele laringelui, însă nu m-am putut lămuri dacă era chiar legată de esofag sau de laringe. Se mişca în sus şi în jos în timpul deglutiţiei.

Rp/ *Sul. iod. 3X.*

22 august – Nici o schimbare.

Rp/ *Psor. 30.*

5 octombrie – senzaţia de plin, de supărare, de deranj şi de durere din gât – erau cu mult mai bine, iar tumora se diminuase considerabil ca mărime.

Rp/ *Thuja occid. 30.*

1 noiembrie – Jumătate din tumoră a dispărut.

Rp/ *Psor. 30*

29 noiembrie – Două treimi din tumoră dispăruseră; starea generală era bună.

Rp/ *Thuja 30.*

21 decembrie – senzaţia de gâdilitură în gât. Tumora era iarăşi mai mare, iar pacienta simţea că se sufocă.

Rp/ *Psor. 30*.

14 ianuarie 1884 – Tumora s-a diminuat din nou considerabil ca mărime.

Rp/ *Psor. C*.

8 februarie – Tumora este încă mare.

Rp/ *Merc. viv.* 5.

3 martie – „Simt tumora ca fiind mult mai mică, aproape pe jumătate din cât era iniţial”, a spus doamna. Suferea de reumatism puternic la glezne şi la genunchi.

Rp/ *Silicea* trit 6, în doze repetate frecvent.

31 martie – Pacienta a vizitat un prieten care suferea de tuberculoză pulmonară, iar de atunci scuipa o cantitate mică de spută cu firicele de sânge; o gâdila tare în gât.

Rp. *Psor. 30*.

16 aprilie – Nici o expectoraţie colorată de o săptămână şi ultima chiar neînsemnată; senzaţia de gâdilare în gât a mai dispărut, însă acum o înţeapa gâtul. Tumora este oarecum mai mică.

Rp/ *Sul. iod. 3X*, şase granule, de trei ori pe zi.

30 aprilie – Nici o expectoraţie colorată în ultima săptămână; senzaţia de gâdilare în gât eea cu mult mai redusă, însă apărea când vorbea. În ultima vreme, tumora nu s-a modificat considerabil ca mărime, însă este mai localizată, iar acum se putea demonstra că nu era aderentă de laringe, fiind un ţesut areolar, dezvoltat în stânga şi în spatele laringelui. Pacienta suferea destul de serios de reumatism.

Rp/ *Condurango 1*, cinci picături în apă, de trei ori pe zi.

21 mai – Pacienta credea că lucrurile nu sunt în ordine; gâdilarea din gât era mai puternică. Gâtul era mai rău dimineaţa şi când era obosită.

Rp/ *Thuja* 30.

10 iunie – Gâtul era ceva mai bine; a mai avut expectoraţie colorată doar o singură dată, însă vocea era răguşită, iar pacienta simţea o slăbiciune a gâtului. Reumatismul ei, localizat la glezne şi la genunchi se agrava ca urmare a mişcării. Tumora era un pic mai mică.

Rp/ *Urea* 6.

11 iunie – Mai multă expectoraţie colorată. Doamna a avut toate simptomele unei răceli; durere cu furnicături, senzaţie de ameţeală şi de rău; afonie; durere mai pronunţată în gât; reumatismul era ameliorat; urina avea o consistenţă crescută (neobişnuit); gâdilare violentă în gât, însoţită de senzaţie de zgârietură şi de uscăciune; *tumora aproape a dispărut*.

Simtomele din gât se agravau noaptea şi dimineaţa şi când pacienta era obosită.

Rp/. *Phytolacca decandra 1*

6 aprilie - Îmbunătăţiri pe toate planurile; tumora abia se mai vedea.

Rp/. *Phytolacca decandra 1*

3 septembrie – Se simţea bine din punct de vedere practic. Se puteau sesiza cu dificultate micile reminescenţe ale tumorii.

Rp/. *Phytolacca decandra 1 – doar seara.*

13 noiembrie – Încă persistă o uşoară senzaţie de iritaţie în gât.

Rp/ *Sul. iod.2X*

28 noiembrie – Aproape bine.

Rp/ *Sul. iod.2X*

31 decembrie – Tumora nu mai putea fi detectată, însă pacienta se plângea în continuare de voce îngroşată.

Rp/ *Kali brom. 4*

Nu am mai văzut-o pe doamnă pentru câteva luni, căci tumora dispăruse, iar ea se simţea destul de bine, însă a venit la mine din nou pe

10 aprilie 1885, plângându-se de senzaţie de gâdilare şi iritare în locul cu pricina.

Rp/ *Psor. C.*

11 mai – Simptomele din gât au mai dispărut, însă tumora a revenit.

Rp/ *Sul. iod. 3X*

25 noiembrie – Tumefacţia s-a mărit.

Rp/ *Psor. C.*

Doamna aceasta a mai venit iarăşi pe 15 februarie 1886 şi, ultima dată, pe 30 aprilie 1886, când am declarat-o vindecată. Ocazional, îl văd pe fiul dumneaei, pentru problemele lui, şi astfel ştiu că mamei sale îi merge bine în continuare şi arată foarte sănătoasă.*

Încep să răsuflu mai uşurat acum, că mai am doar cinci *motive* de prezentat. Mărturiseşte sincer, nu ţi-ai dori ca homeopatia să fie, din punct de vedere social, *tres comme il faut*, şi deschisă întrebărilor? O doamnă sus-pusă mi-a spus acum trei ani: „Dacă *nu* aţi fi homeopat, doctore Burnett, v-aş putea face avere." Eu i-am răspuns: „Ei bine, doamnă, îmi pare foarte rău că nu vă implic în procesul de obţinere a averii mele, lucru

care, cel puţin, ar fi foarte plăcut pentru cei care depind de mine; însă eu *sunt* homepat şi, cu avere sau fără, îi mulţumesc Domnului că îmi împărtăşeşte din adevărul Lui.”

E târziu şi sunt obosit, dar am încredere că vei putea să citeşti hieroglufele mele.

* 1896 – Nici o revenire a tumorii, iar pacienta o duce bine.

XLVI

În ultimele trei sau patru motive, ţi-am dat destul de multe detalii, pentru a-ţi permite astfel să vezi decorul în care eu scriu, în măsura în care eşti în stare de acest lucru, dată fiind ignoranţa ta faţă de tratamentul ştiinţific al bolii, în maniera în care îl percep eu. Îmi vei ierta citatul jurnalistic oferit recent, care purta ideea principală a cazului; este singurul pe care ţi l-am impus în această lungă corespondenţă şi nu te voi mai deranja cu altul.

În general am parte de cazuri cu o patologie evidentă, care poate fi văzută, simţită şi evaluată! Acestea pot oferi mai multe dovezi decât simptomele simple locale, cum ar fi durerea de cap sau nevralgia, care adesea pot trece singure. Dar, în general, poţi paria pe stabilitatea unei tumori solide bine dezvoltate. De aceea, drept al patruzeci şi şaselea meu motiv, trebuie

să-ţi prezint, cât de succint posibil, notiţele unei afecţiuni destul de rar întâlnită şi anume:

*Tumoră a sânului drept la un bărbat**

Deşi tumorile de sân sunt mult mai frecvente la femei, totuşi ele apar şi la sexul masculin, în special în ultima parte a vieţii. O astfel de situaţie este următoarea:

Pe 23 aprilie 1881, a venit la mine un domn destul de înalt, subţirel, cu o înfăţişare distinctă, un liber profesionist londonez de vreo şaptezeci de ani, care mi-a spus că, încă din februarie anul trecut, fusese foarte necăjit, după care a apărut o sensibilitate în mamelonul stâng, care în scurt timp a dispărut şi s-a mutat la dreptul, unde se afla în acel moment. Când l-am examinat, am descoperit o formaţiune de consistenţă dură, de mărimea unui ou de porumbel. Pacientul observase că se umflase cu o lună înainte. Nu era chiar dureroasă, însă prezenta o senzaţie de plenitudine, iar domnul nu putea sta în decubit pe partea respectivă, ceea ce i-a atras atenţia în mod particular.

Rp/ *Psor. 30*.

7 mai – Încă eea o senzaţie de plenitudine; pacientul credea că tumefacţia avea o consistenţă mai redusă, iar eu am fost de aceeaşi părere. Era şi puţin redusă ca dimensiune. De când a luat prafurile, a avut câteva crize biliare.

Rp/ *Psor. 30*.

21 mai – Tumora era mult mai mică; sensibilitatea s-a mai redus, iar domnul putea dormi acum pe partea dreaptă, lucru care nu era posibil înainte.

Rp/ *Psor. 30*.

28 mai – Sensibilitatea s-a redus acum doar în zona mamelonului, însă pacientul putea dormi întins pe partea respectivă. Este constipat, iar limba îi este plină de cruste.

Rp/ *Hydrastis canadensis 3X*.

14 iunie – Sensibilitatea încă era prezentă, dar se diminuase foarte mult.

Rp/ *Hydrastis canadensis 3X*.

2 iulie – Mai puţină sensibilitate; tumora s-a mai redus ca mărime; pe stern, la nivelul mamelonului, prezenta o erupţie cu cruste, de mărimea unei monede de trei penny, cu halou roşu, iar restul gălbuie. Constipaţia persista.

Rp/ *Hydrastis canad*.

23 iulie – Avea cruste** pe scalp; o crustă galbenă pe mijlocul sternului; mâinile erau afectate şi ele. mamelonul nu mai era deloc sensibil.

Rp/ *Thuja occid*. 30, în doze neregulate.

13 august – Tumora a dispărut, cu excepţia unei zone, de mărimea unei alune. Mai exista o parte din erupţia cu cruste de pe stern.

Rp/ *Psor*. 30 (de două ori pe lună).

16 septembrie – Nu mai putea fi detectată nici urmă de tumoră; erupţia încă mai persista sub forma unei pete

circulare, la mijlocul sternului. Tranzitul intestinal uşor încetinit.

Rp/ *Nat. sul.6*

27 octombrie – Bine; şi avea o înfăţişare sănătoasă, în timp ce la începutul tratamentului era cam pământie.

De atunci s-au scurs şase ani şi, în tot acest timp, pacientul nu a mai avut probleme cu tumora – adică aceasta nu a mai revenit. De două sau de trei ori pe an ,sau chiar şi mai des, pacientul are obiceiul să vină la mine, „pentru a se menţine în formă”. Înainte de începerea tratamentului, am fost presat de prietenii dânsului să răspund dacă eram *foarte* sigur că nu era riscant să se renunţe la operaţie, „despre care ştiţi, domnule J., că se spune că este singura *şansă*!”

Ce au spus prietenii *după* ce tumora a fost vindecată cu remedii? Au fost recunoscători? Poate; au evitat de atunci subiectul cu atâta scrupulozitate, încât nu am cum să ştiu răspunsul.

În orice caz, tumora rămâne vindecată, iar acest lucru este cel care contează.

Dacă te interesează opinia *mea* despre antomia patologică a acestei tumori, aş vrea să spun că eu cred că era *shiroasă*. Faptul că era foarte dură este cert.

Din punct de vedere fiziopatologic, *more meo*, cauza era PSORO-VACCINOZA.

Îţi mai sunt dator cu doar patru *motive*; eşti pregătit să „cobori din copac”?

*Atât de rare sunt aceste cazuri, încât eu nu am văzut decât trei.

**Am observat adesea că erupţiile cu cruste apar sub acţiunea remediilor noastre, administrate în cazuri de tumoră, *în perioada în care tumorile în cauză se reduc ca dimensiuni*.

XLVII

Angina pectorală este una dintre cele mai înspăimântătoare afecţiuni, iar în tratamentul acesteia, homeopatia poate face lucruri mari. Oricum, este o mare greşeală să tratezi toate cazurile la fel, întrucât diferite boli dau naştere simptomelor obişnuite de angină; cazurile trebuie diferenţiate din punct de vedere etiologic şi terapeutic, dacă se doreşte într-adevăr vindecarea lor.

Scurt timp după cazul precedent, am consultat o doamnă din Belgravia, care suferea de *Angină pectorală*; truda neobişnuită în gospodărie, pierderea celor dragi, teama, pierderea averii, acestea erau motivele care îi declanşaseră boala.

În afară de atacurile de angină, mai exista o durere cronică, constantă, precordială, care se extindea până sub sânul stâng. Pentru mulţi ani, îi fuseseră aplicate, din când în când ventuze, care aveau efect temporar, până când acestea nu au mai putut fi suportate. Pacienta era foarte deprimată, ursuză şi

morocănoasă; menstruaţia dispăruse. *Aurum metallicum*, trit. 3, şase granule la fiecare patru ore, a vindecat durerea constantă într-o săptămână, iar atacurile de angină nu au mai revenit până în prezent şi pacienta zâmbeşte acum şi este veselă. În orice caz, menstruaţia nu a apărut, motiv pentru care doamna este încă sub tratament.

Nu mă aştept să sesizezi diferenţa realizată de *Aurum*, întrucât, în zilele mele de alopatie, şi eu aş fi refuzat categoric să cred în prezenta mea afirmaţie. Aşa că, dacă tu acum simţi acelaşi lucru, te înţeleg şi de aceea nu voi mai insista decât să o consemnez drept al patruzeci şi şaptelea meu motiv pentru a fi homeopat.

XLVIII

Condus de legea similariilor, am obţinut rezultate foarte satisfăcătoare, folosind Aurul ca remediu împotriva bolilor; dacă vrei să ştii, am scris o carte pe această temă acum câţiva ani, în care spun aşa:

Următorul pe listă este un caz de edem al membrelor inferioare, care s-a prezentat la mine în urmă cu doi ani.

Într-o duminică am fost luat parcă pe sus să consult o doamnă; toată lumea se temea că nu-şi va mai reveni. Mi-am găsit pacienta, o doamnă de vreo cincizeci de ani, în pat; extremităţile inferioare îi erau edemaţiate (cu godeu) şi dureroase, iar acestea se agravau noaptea şi

se ameliorau ziua. Acest edem tot apărea de vreo săptămână sau două, dar, de obicei, dispărea complet până dimineaţă şi, din această cauză, nu prea avusese motive de îngrijorare, însă acum edemele deveniseră destul de importante, în ciuda faptului că pacienta stătea la pat, şi fireşte că aceasta îi declanşase semnalul de alarmă. Edemele sunt aproape de fiecare dată un simptom important, deşi nu întotdeauna. Acest caz, cred că trebuia tratat cu seriozitate. Doamna avusese multe boli în trecut, însă, per total, tabloul se prezintă astfel:

1. Prezenta edem important al membrelor inferioare
2. Depresie psihică puternică, mergând spre
3. Melancolie profundă
4. Dispnee importantă
5. Puls slab şi insuficienţă cardiacă
6. Pacienta era psorică şi mai prezenta şi
7. Rinoree abundentă, uneori cu sânge.

I-am administrat *Aurum muriaticum* în a treia diluţie zecimală, însă nu-mi amintesc numărul exact de picături sau frecvenţa repetiţiei dozei, dar doza nu era mai puţin de o picătură (se poate să fi fost două sau trei), cam la două sau trei ore, în apă.

Doamna şi-a revenit repede, întregul edem dispărând pentru totdeauna în mai puţin de o săptămână. La optsprezece luni după aceasta, m-a anunţat că edemul nu a mai revenit niciodată, deşi nu o ducea bine cu sănătatea. Acesta a fost doar un caz recent

şi, deşi este serios, totuşi nu a fost sever în ceea ce priveşte edemul, însă depresia era aproape o boală în sine.

În acest caz, Aurul a acţionat ca un veritabil „vino-şi-mă-prinde” şi mărturisesc că remediul a fost indicat în manieră homeopatică, iar vindecarea a fost şi ea homeopatică; în privinţa dozei, nu am să mă eschivez de la răspuns; pentru mine, cea mai bună doză este cea care vindecă.

Aceasta s-a întâmplat chiar acum zece ani, iar doamna este încă în viaţă şi o duce destul de bine – aşa că, fie acesta al patruzeci şi optulea motiv al meu.

XLIX

În viaţă avem unele preferinţe – în cadrul familiei, însă, în terapeutică eu am o înclinaţie deosebită pentru anumite remedii, iar unul dintre acestea este AURUL.

Alopaţii spun că Aurul nu este nicidecum un remediu, pentru că este un metal insolubil! Cei mai buni profesori de Materia Medica m-au învățat că lucrul acesta este complet eronat.

O, ce lucruri prosteşti, prosteşti te învaţă la şcoală! Ce mulţime groaznică de opinii fosilizate!

Aurul nu este un simplu perturbator funcţional, ci un generator de schimbări organice, şi de aici efectele sale uimitoare în dezechilibrele organice. Turgescenţa

vasculară a *Belladonnei* şi cea a *Aurumului* sunt lucruri total diferite.

De următorul caz, interesant şi instructiv totodată, m-am ciocnit odată în pracica mea şi anume:

Reumatism articular acut cu endocardită reumatismală

Într-o zi din februarie, am fost chemat de urgenţă de către un domn din oraş să-i consult soţia, o doamnă de vreo cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani, care era într-o stare foarte gravă, la capătul celei de-a treia săptămâni de RAA. Acest domn, care practică homeopatia de treizeci de ani şi ale cărui cunoştinţe despre remedii şi boli sunt remarcabile pentru un neprofesionist, îşi tratase singur soţia şi avusese un succes considerabil, ţinând cont de severitatea bolii, însă starea pacientei a devenit dintr-o dată foarte alarmantă datorită faptului că, după cum arătau lucrurile, reumatismul afectase inima. Eu am constatat următoarele: pacienta era în poziţie şezândă, prezenta dispnee cu ortopnee, buzele îi erau cianotice, limba uscată şi încărcată, anxietate; edeme palpebrale; raluri umede pe ambele arii pulmonare , însoţite de tuse; puls accelerat, care putea fi compresibil şi intermitent; aritmie; zgomote endocardice puternice; uşor edem la membrele inferiore; apetitul îi lipsea cu desăvârşire, abia putea să sugă dintr-o boabă de strugure sau să soarbă ceai; transpiraţii abundente; membrele edemaţiate şi dureroase, articulaţiile atât de fixe, de parcă ar fi fost

anchilozate; nu putea mişca mâinile sau picioarele din cauza durerii şi a inflamţiei articulaţiilor; mâinile îi erau de asemenea edemaţiate şi aproape imobile din cauza durerii.

I-am dat *Aurum foliatum* (aur pur), trituraţia 2, foarte frecvent singur, fără remedii auxiliare.

De ce am dat *Aurum*? Deoarece el afectează inima şi respiraţia într-o manieră *foarte similară* cu afecţiunile din cazul doamnei şi pentru că, mai mult, el dă transpiraţii abundente, slăbiciune profundă, anorexie şi anxietate puternică. Apoi mai exista şi afectarea sistemului osteo-articular.

18 februarie – Un pic mai bine. Repetarea remediului.

19 februarie – Mai bine în toate privințele. Repetarea remediului.

20 februarie – Îmbunătățire considerabilă a bătăilor cardiace; pacienta respira confortabil; pericolul dispăruse. Repetarea remediului.

22 februarie – Ameliorarea continuă. Repetarea remediului.

24 februarie – Chiar bine. Am prescris *Aurum* în alternanță cu *Nat. sul.*, trit. 6. Motivul pentru care am recurs la alternanţă a fost faptul că am considerat imprudent să scot de tot Aurul şi, totuşi, *Nat. sul*. era acum necesar.

2 martie – Pacienta puatea sta lângă şemineu. Apetit bun.

6 martie – Inima, articulaţiile şi mâinile erau vindecate; pacienta putea sta destul de confortabil lângă şemineu; apetit bun; limba umedă, dar cu uşoare cruste; picioarele i se umflau puţin spre seară.

Acest caz ilustrează atât de bine acţiunea Aurului asupra ţesuturilor inimii, încât am să-l declar al patruzeci şi nouălea meu motiv pentru a fi homeopat.

Când am văzut-o pe doamnă pentru prima dată, pronosticul meu nu a fost unul pozitiv şi, dacă nu ar fi fost Aurul, mă tem că întâia mea impresie ar fi devenit realitate. Nu remediile auxiliare au produs vindecarea, întrucât nu am folosit nici unul; nici încrederea în doctor nu a fost un motiv plauzibil, dat fiind faptul că pacienta nu mă mai văzuse niciodată.

Vindecarea pacientei a fost completă.

L

Iată-mă ajuns, dragul meu prieten alopat, la *CEL DE-AL CINZECILEA MEU MOTIV PENTRU A FI HOMEOPAT.*

Am menţionat, în al patruzeci şi şaptelea meu motiv, un caz de Angină pectorală vindecat de către Aurum şi, cu ceva timp în urmă, ţi-am spus că eu consider că aplicabilitatea largă, domeniul imens, scopul principal al homeopatiei oferă numeroase motive pentru a adera la aceasta ca la un sistem practic de medicină curativă.

Drept ultimul meu motiv, permite-mi să citez din lucrarea mea, intitulată „Bolile dermatologice din perspectiva organismului” următoarele – plecând în special de la premisa că remediul folosit a fost *Sulphur* 30*!*

Angină pectorală apărută ca urmare a supresării unei boli cutanate

Într-o duminică dimineaţă, cu vreo zece ani în urmă, un domn a adus-o pe soţia sa în cabinetul meu, pentru că doamna suferise un atac de *Angină pectorală* pe stradă, pe când mergea spre biserică. Deşi doar cu puţin trecută de treizeci de ani, poate nici atât, doamna era, de mai mulţi ani, victima acestor atacuri sub forma unor junghiuri în piept; le avea deodată pe stradă, pironind-o în locul în care se afla, aşa cum se afla, motiv pentru care dânsa nu mai ieşea din casă neînsoţită, ca nu cumva să leşine sau să moară pe loc, căci de asta se temea.

Examinarea inimii nu a scos la iveală vreo leziune organică sau chiar vreo tulburare funcţională, iar eu nu puteam înţelege cum de o doamnă destul de tânără are astfel de atacuri de angină. Pentru această problemă, fusese în grija multor medici capabili, însă nu s-a înregistrat nici o ameliorare şi nimeni nu-i putea da de capăt. I-am dat ca temă să încerce să elucideze problema şi, pentru aceasta, am văzut-o şi ulterior la ea acasă. Am lăsat-o să-mi spună întregul ei istoric în materie de

sănătate încă din perioada copilăriei. Mi-a spus că, spre sfârşitul adolescenţei, pe când se pregătea să-şi facă intrarea în societate, i-au apărut nişte crăpături la încheieturile braţelor, care erau foarte urâcioase; aceste crăpături îi creaseră probleme încă de la o vârstă fragedă. Erasmus Wilson a consultat-o; el i-a dat un ulei, care i-a vindecat pielea foarte repede, iar pacienta a putut să participe la bal, a avut succes imediat şi s-a căsătorit la timpul potrivit. Întotdeauna îi fusese recunoscătoare lui Erasmus Wilson pentru că îi vindecase braţele, căci altfel „cum era să apar cu mâneci scurte"?

Însă după aceasta au apărut curând dispepsie, balonare, dispnee şi palpitaţii şi, în final, atacurile de *angină pectorală*, descrise mai sus, care ameninţau să-i distrugă viaţa. Mai mult, dăduse naştere unui copil mort. După cum am mai zis, nu am descoperit vreo leziune cardiacă, iar din istoricul acestei doamne am reţinut că această vindecare a pielii (deşi pentru mine era singurul capitol important) nu avea nici o importanţă cauzală pentru dânsa.

Mi-am spus părerea, cum că boala ei de piele nu fusese niciodată vindecată *de tot*, ci doar *supresată* de uleiul lui Wilson, şi că angina ei era, de fapt, manifestarea internă sau ca o metastază a acestei boli epiteliale. Oricum, nimeni nu mi-a dat crezare. Am început să-mi tratez pacienta antipsoric şi foarte curând – cred că la mai puţin de o lună de la vizita de duminică

dimineaţă – la coate i-au reapărut vechile crăpături şi, *din acel moment, nu a mai avut absolut deloc atacuri de angină* şi, de atunci înainte, copiii pe care i-a născut au trăit.

Nu sunt ignorant faţă de domeniul artei vindecării bolilor în vasta literatură universală şi afirm că, în afara homeopatiei, *aşa* un măreţ efect terapeutic nu mai există în mod cert.

De-ar da Domnul să trăiesc în continuare şi să am puterea de acum, voi mai avea multe de spus lumii despre homeopatie şi despre alte puncte de vedere ale medicinei curative; în caz contrar, fie ca aceste *Cincizeci de motive* să constituie moştenirea, pe care o las ţării mele şi colegilor mei din toate colţurile lumii. Spun aceasta, deoarece intenţionez să le public, omiţând, bineînţeles, toate remarcile la adresa ta, care ar putea fi înţelese. Iar în privinţa ta, eu, personal, nu am speranţe prea mari, întrucât ştiu prea bine că, deşi s-a întâmplat ca cineva să se ridice din morţi, totuşi voi, alopaţii, nu credeţi în această minune şi, prin urmare, nici în cele „Cincizeci de motive pentru a fi homeopat”.

Adieu sans revoir

În aceeaşi colecţie au mai apărut:

1. *R.H. Langbridge* ***ABC-ul HOMEOPATIEI***
2. *Dr. Pierre Schmidt* ***ARTA LUĂRII CAZULUI***
3. *Dr. Carrol Dunham* ***LUAREA CAZULUI***
4. *Dr. E.B. Nash* ***CUM SĂ LUĂM CAZUL ŞI SĂ GĂSIM REMEDIUL SIMILLIMUM***
5. *Dr. C.M. Boger* ***STUDIUL MATERIEI MEDICA ŞI AL LUĂRII CAZULUI***
6. ***UTILIZAREA REPERTOARULUI***
    - *Dr. J.T. Kent CUM SĂ STUDIEM ŞI SĂ FOLOSIM REPERTOARUL*
    - *Margaret Tyler, Jon Weir REPERTORIZAREA*
7. *Dr. Edwin A. Neatby, Dr. Thomas George Stonham* ***INDEX DE AGRAVĂRI ŞI AMELIORĂRI***
8. *Dr. Pierre Scmidth* ***CONSULTAŢIA HOMEOPATICĂ – ARTA INTEROGĂRII***
9. *Dr. R. Gibson Miller* ***RELAŢIILE DINTRE REMEDII*** *(◦ Remediul ◦ Remedii complementare ◦ Remedii care urmează bine ◦ Remedii inamice ◦ Antidoturi ◦ Durata de acţiune)* ***şi PĂRŢILE CORPULUI***
10. *Dr. Ellis Barker* ***CUM SE SĂVÂRŞESC MIRACOLELE VINDECĂRII***

În curs de apariţie:

J.W. Ward Dicţionar complet de senzaţii „ca şi cum" - 2 vol.